

Lokalne

Ajdovščina

NOVO!

PREBUDITE ČAROVNIJO Z ZIMSKIMI OKUSI!

LIMITED
EDITION

VSEBINA

december 2021

- 04 BUTIČNA DOLINA** | tekst NEJC FURLAN: Kolumna.
- 06 DR. JANA KRAPEŽ TROŠT** | tekst MATJAŽ JAZBAR: Intervju.
- 14 JAN ČERMELJ** | tekst MATJAŽ JAZBAR: Leksikon.
- 15 ALEN MILAVEC** | tekst MATJAŽ JAZBAR: Leksikon.
- 16 RAZVIJAMO TURIZEM, BOGATIMO ŽIVLJENJE** | tekst ZAVOD ZA TURIZEM NOVA GORICA IN VIPAVSKA DOLINA: Turisti tudi v domačih krajih.
- 17 KJE BOMO PRAZNOVALI NOVO LETO?** | tekst URŠKA PODOJSTRŠEK: Kolumna.
- 18 TINA PONEBŠEK** | tekst TINA VELIKONJA: Intervju.
- 22 V AJDOVŠČINO. ZARADI LJUBEZNI.** | tekst MATJAŽ JAZBAR: Reportaža.
- 28 TURISTIČNE ATRAKCIJE MED ŠTIRIMI STENAMI** | tekst KATJA KRALJ: Kolumna.
- 30 ZGODIL SE JE POK!** | tekst TINA VELIKONJA: O gradnji skakalnic na Gori.
- 36 BODITE IZVIRNI** | tekst LJUDSKA UNIVERZA AJDOVŠČINA
- 38 TEKAŠKI DOGODEK UTVV** | tekst EKIPA UTVV: Preizkusite svoje meje!
- 42 UJETI V ČASU** | tekst BOJAN BIZJAK: Kolumna.
- 43 ZIMOVANJE** | tekst PETRA MIKLAVŽIČ: Kolumna.
- 44 IZVAJANJE ZIMSKE SLUŽBE** | tekst KSD AJDOVŠČINA
- 48 NOGOMETNE IKONE** | tekst MIRALEM MURATOVIČ: Intervju.
- 50 LEGENDA O STARI BABI** | tekst TEA GOLJEVŠČEK: Kolumna.

910**Izdajatelj**

Zavod DISISDIS - zavod za medijske dejavnosti, Ajdovščina
Bevkova ulica 11,
5270 Ajdovščina

Odgovorna oseba izdajatelja

Matjaž Jazbar

Uredništvo

Zavod DISISDIS, Ajdovščina
Bevkova ulica 11,
5270 Ajdovščina

Odgovorni urednik

Matjaž Jazbar

Tisk

Grafica Goriziana

Naklada

6600

Razširjanje

Brezplačna distribucija v vsa gospodinjstva na območju občine Ajdovščina.

Na naslovnici

Speči velikan

Naslovnica

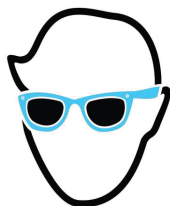
Eva Batič

Oblikovanje

Tea Goljevšček

Medij Lokalne Ajdovščina je vpisan v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo za kulturo RS, pod zaporedno številko 2127.

UVODNIK

GREATEST HITS

V prejšnji številki Lokalnih Ajdovščina so člani banda Jet Black Diamonds, v intervjuju, na vprašanje o želji po izdaji albuma, odgovorili, da o čem takim sploh ne razmišljajo. Ker danes so v modi »hitiči«, single plošče torej. Dodali so še, da morda nekoč izdajo Greatest hits. Fantje so stari »švoh« 20 let. Fajn fantje. Nova generacija. In super muziko igrajo.

Tisti, ki nimamo več dvajset let, se spominjamo časov, ko so glasbene skupine na vsakih nekaj let izdale nov album. In tega se je že vsaj pol leta prej nestrpno pričakovalo. In bil je zaključena celota, umetniško delo skupine oseb s podobnimi dušami ter hkrati zapis časa v katerem smo živeli. Snemanje albuma je trajalo več tednov in mesecev. Pink Floydji so tako leta 1979 v studiu Super Bear nad francosko Nico posneli album The Wall, kjer jim je družbo delal tudi danes 26. najbogatejši Slovenec, Ajdovec, Ivo Boscarol.

Danes se snema »hitiče«. »Ta hudi« glasbeniki« letno izdajo vsaj štiri in največkrat, ko človek sliši tretjega, drugega vmes že pozabi. Prežveči in izpljuni. A s tem ni nič narobe. Časi so takšni. Dobro in različne glasbe pa je danes zagotovo več kot leta 1979. Vendarle gre »le« za glasbo.

A kaj, ko podobno kot s glasbo ravnamo tudi z našimi življenji. Vse manj je albumov, zaključenih celot, ki nastajajo mesece in leta. Vse več je »insta hitičev«, oplemenitenih z nešteto všečki. Prežveči in izpljuni. Je življenje album ali »Greatest hits«? Je pomembnejši trenutek ali dan? Malo je več takih, ki si vzamejo čas in iz svojega življenja poskušajo narediti album. In še manj je tistih, ki si vzamejo čas za tak album poslušat. Čas si vzamemo za 100 »hitičev«, a nikoli za cel album.

Morda bi bilo dobro posvetiti več časa tudi nevidnemu sovražniku, ki nas hromi že res lep čas. Morda bi mu vsakdo lahko posvetil več časa. Morda pa ravno čas skriva rešitev, ki je nihče drug očitno (še) ne pozna. Morda pa virus ni »hitič«, temveč album?

Vsem bralkam in bralcem Lokalnih Ajdovščina želimo v letu 2022 čas. Ogromno časa. In zdravje, mir in srečo. Ter ljubezni polno vrečo.

MATJAŽ JAZBAR, ODGOVORNI UREDNIK

withy

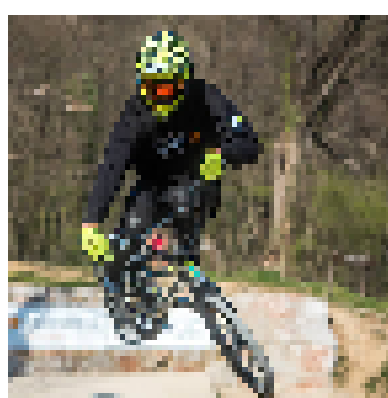

Rok Turk - Državni prvak v rally-ju

Bodite **najboljši** z nami

KK Črn Trn

Beno Batič - BMX

ND Primorje Ajdovščina

tudi **v letu 2022!**

Pod pisano lokalno, delujemo globalno.

Preverite ponudbo električne energije na www.withu.si

BUTIČNA DOLINA

TEKST NEJC FURLAN

© fotos: arhiv Nejc Furlan

Za Lokalne Ajdovščina že lep čas nisem nič napisal. Nobene zamere z uredništvom, samo služba in preostanek obveznosti, podpora pa ostaja. Izvirne novice iz vipavsko-ajdovskih rajonov brez nepotrebnega sentimenta in podpihovanja ene, druge ali celo tretje in četrte strani. To je redkost te dni. Pa ni namen, da bi delal reklamo Lokalnim Ajdovščina. Ko urednik Matjaž poprosi za kolumnico, je to prijetno opravilo. Skratka, Matjaž je tokrat rekel, da naj napišem karkoli oziroma, da naj povem kako vidim domače kraje iz Ljubljane. Pretežno živim v Ljubljani, čez vikende, če je le mogoče, se vračam v domače Vrhopolje, tako da se kakšno razliko da opaziti.

Zadnje čase se mi zdi, da živim in delam na gradbišču, misli posledično niso povsem zbrane in se zato opravičujem za umanjkanje ostrine. V Ljubljani stanujem blizu Celovške ceste, ki je v intenzivni prenovi, sosed nad mano v bloku očitno nekaj renovira, v službi zamenjujejo okna, zraven se gradi manjša stolpnica, ko prihajam iz Vipave domov, vozim že dva meseca po razriti cesti oz. makadamu, ki se pripravlja na prenavo cestišča. Predstavljate si, da bi imeli lokalne volitve vsako leto, država bi se na mah spremenila v velikansko gradbišče. Gradbišče je sicer neprijetno glasna in umazana stvar, a hkrati obeta.

Isto je z razlikami med Ljubljano in vipavsko-ajdovskim okolišem. Oboje ponuja pluse in minuse. Tam v »žabarski kotlini« je lahko poleti strahotno vroče, a kljub temu, da ima Vipava še kakšno stopinjo več, je v Dolini znosnejše in rad se vračam »na vikend«, med trte, kolesarit na Kras, zvečer v hladen hram, poleti pod zelene latnike, pokrajina za navdih in predih. Ljubljana pa je mesto, kamor

greš v službo, kamor greš s prijatelji, sošolci in sodelavci na pir, kjer se stotiš izgovoriš mentorju, da boš sedaj pa zares dokončal magisterij.

Kaj pa Ljubljančani oziroma turisti v Dolini? Do njih smo pokroviteljsko zasmehljivi. Kot bi želeli namigovati na to, da je naš prečudoviti zeleni raj okupiralo mesto. Saj veste, ljubljanske targe, ki ne znajo parkirati pred Marjanco oziroma pred Ave, glasne influencerske družine v parku, dedki, ki sprašujejo po poti do Gold Cluba, mestne tete, ki z avtom zabredejo po enosmerni. V vsem tem bi videli nekakšno tiho zaroto oziroma kakor bi zvečer ob špricu radi rekli: »Mene žje ne bo nobjedn farbu.«

Vse v redu in prav, če se ne bi hkrati bahali s turističnimi atrakcijami in vabili obiskovalce. Saj poznate naše danosti; unikatna prenočišča, vrhunske gastronomske lokacije, tlakovanje trgov, sejanje pločnikov, osvetlitve križišč, vsaka lopa je trajnostno naravnana, trgategv je postala turistično doživetje. Vsak iztisnjen sok je butični, vsaka suha klobasa je butična. Radi bi postali urbani, kot bi se na vse pretege trudili dokazovati, da nismo na podeželju.

In kaj je potem narobe z »najlepšim mestom na svetu«, ki ima, mimogrede, podobne postulate? Konkurenca zagotovo ni, a na njem nas vse (z)moti. Hkrati pa bi šli tja: študirat, se zdraviti k zasebnikom, tam bi delali kariero, šli bi se fotkat na Tromostovje, šli bi gledat Dončiča, poslušat Andrea Bocellija, občudovali bi lučke in se nacejali s kuhančkom oziroma letos zgolj jedli kostanj. Dvoživke očitno ne živijo le v kotlinah. 📍

stavanja

Servis vozil
Kleparska in ličarska popravila
Velika zaloga rabljenih vozil

Nova Gorica, t: 05 33 84 590
Tolmin, t: 05 38 00 550
www.stavanja.si

iVent

Podarjamo svežino!

NAJBOLJE PRODAJAN DRUŽINSKI PAKET

2x rekuperatorska prezračevalna enota I-VENT

2x daljinski upravljalnik
+ mobilna aplikacija

1x ventilatorska enota SILVENTO
V-EC

+ GRATIS montaža

1.000€

PRIHRANKA

~~2.550€~~
1.550€

LUNOS
energy-efficient

080 73 13

lunos.si

A professional headshot of Dr. Jana Krapež Trošt, a woman with dark hair pulled back, wearing a dark blazer over a light-colored blouse with a bow. She is smiling slightly and looking directly at the camera against a plain grey background.

© foto: Miha Bratina

DR. JANA KRAPEŽ TROŠT

TEKST MATJAŽ JAZBAR

Dr. Jana Krapež Trošt je izvršna direktorica podjetja BIA Separations - Sartorius iz Ajdovščine. Dr. Krapež Trošt je ena redkih žensk v našem okolju, ki zaseda vodilni položaj v izredno uspešnem podjetju, ki si utira pot na mednarodne trge farmacevtske industrije. Obiskali smo jo na sedežu podjetja in z njo poklepetali o aktualnih tematikah, kot so prevzem podjetja s strani nemškega kupca, njena poslovna pot in napredovanje ter njen pogled na razvoj zdravil in cepiv v prihodnosti.

📍 **Še nekaj dni nas loči do praznovanja božičnih in nato novoletnih praznikov. Vam je osebno to najlepši čas v letu ali se raje spogledujete s pomladjo, ki bo tudi prav kmalu pričela trkati na vrata?**

Božično vzdušje je vsekakor nekaj posebnega in mi je zelo pri srcu, a kot letni čas imam vseeno raje pomlad in poletje, ko je nekoliko

topleje. Predvsem maj in junij, ko so temperature še znosne in je dan dovolj dolg, da ga večino časa preživimo zunaj. Sedaj je zelo živahno tudi v našem podjetju, ko imamo ravno v teh zadnjih dneh leta veliko dela da zaključimo vsa odprta naročila.

📍 **Torej ima tudi podjetje BIA Separations – Sartorius svojo »sezono«, čas v letu, ko je dela največ?**

Trenutno naše poslovanje skozi celotno leto kar stabilno. V preteklosti se je dogajalo, da je bil prvi kvartal malce bolj počasen, če lahko temu tako rečem, sedaj, v zadnjih dveh, treh letih, pa lahko vidimo, da je celotno leto konstanta. Le v mesecu decembru se res čuti malce povečan obseg dela, predvsem ker želimo pred novim letom še dokončati in odposlati nekatera naročila.

📍 **Pa zavrtimo časovni stroj malce nazaj in se ozrimo na vašo karierno pot. V opisu sem prebral, da ste se v svoji doktorski**

disertaciji osredotočili na neotipljivo vsebino inovativnosti, s poudarkom na vlogi posameznika znotraj skupine, pri čemer ste se predvsem posvetili različnim načinom mišljenja in vedenja ter občutkom članov tima. Kako bi meni, kot laiku na tem področju, opisali vašo doktorsko disertacijo v praksi?

Vedno sem poskušala gledati posameznike, njihovo osebnost in obnašanje ter kako to vpliva na skupino. Uporabila sem torej večnivojski pristop raziskovanja inovacij, saj sem se osredotočila na posameznika in tim. Predvsem mi je bil pomemben vpliv posameznika znotraj skupine in katere karakteristike, mišljenje in vedenje posameznika so pomembni in kako vplivajo na uspešnost tima pri generiranju in implementaciji idej. Torej, kako posamezniki ideje generirajo in kako so nato implementirane v praksi. Iskala sem

povezave med tem kaj pozitivno in kaj negativno vpliva na kasnejšo uspešnost ideje. To bi bil tak kratek opis.

📍 In danes vam verjetno to znanje pride zelo prav pri vsakodnevnem vodenju podjetja?

Seveda. Zanimivo je opazovati posameznike in njihov odnos do kolegov/tima. Sploh, ko sodeluješ v podjetju, kjer je delo organizirano v timih, v inovativnem, visoko tehnološkem, pa še toliko bolj. V raziskavi sem, preko Ekonomske fakultete, sodelovala z več podjetji, ki so bila del ajdovskega COBIKa. BIA Separations je bilo eno izmed teh podjetij, čeprav takrat še nisem vedela, da bom nekega dne sedela tukaj kjer sem zdaj.

📍 Študijska pot vas je torej, po končani gimnaziji, vodila na Ekonomsko fakulteto?

Tako je. Po zaključku gimnazije, sem se vpisala na Ekonomsko fakulteto v Ljubljani, smer finance, temu pa je sledil še mednarodni magistrski IMB v Ljubljani na EF. Po zaključku le tega, pa sem odšla na polletno mednarodno izmenjavo na Japonsko ter se nato vrnila nazaj v Ljubljano in pričela z doktorskim študijem. V prvem letniku sem pohitela in predčasno zaključila vse izpite za celoten doktorski študij in tako sem lahko že v drugem letniku odšla na nadaljnji študij v Združene države Amerike. Tam sem se osredotočila na raziskovalni del doktorata, ki sem ga nato prišla »zagovarjati« nazaj v Slovenijo. Še pred zaključkom doktorata pa sem se zaposlila na BIA Separations, zato sem se po zagovoru vrnila nazaj v Ameriko in prevzela vodenje ameriške podružnice podjetja.

📍 Lep del življenja ste torej preživeli tudi na tujem. Kakšna je bila ta izkušnja? Se vam zdi koristno, da človek vsaj za nekaj časa zapusti meje svoje domovine in si tako razširi svoja obzorja?

Ja. Zagotovo. To je izkušnja, ki je po mojem mnenju neprecenljiva za vsakega posameznika. V domačem (varnem) okolju tega ne moreš dobiti, saj te tujina osebno sprejme, da ti poseben pogled na svet in dodatno izpostavi vrednote, ki so res pomembne. Imela sem srečo, da sem bivala v dveh zelo različnih si državah, torej na Japonskem in v ZDA. Seveda v določeni točki začneš ceniti, kar imaš doma, a obenem spoznaš tudi dobre plati življenja na tujem. In ne, ne govorim samo o lepih zadevah (potovanje, spoznavanje nove kulture) ampak tudi o tem, da se moraš prilagoditi popolnoma novemu načinu življenja, si ustvariti nov krog ljudi/prijateljev, konec koncev preživeti na tujem. Vsak, ki je bil dalj časa v tujini, se je najbrž kdaj vprašal "kaj ti je tega treba" (ko se naprimer soočaš z vsemi birokratskimi zadevami, s katerimi se ti doma ne bi bilo potrebno), ampak, ko potegneš črto, je to izkušnja, ki te popolnoma spremeni in ti odpre nov svet.

📍 Se vam Slovenija danes zdi dovolj dobro in vzpodbudno okolje za delovni kader, kot je vaš? V preteklosti je bilo veliko govora o »begu možganov«, v zadnjem obdobju je tega slišati vse manj.

Ja. Slovensko gospodarstvo se je znova postavilo na noge in zato imajo mladi kot tudi visoko izobraženi kadri spet obilo priložnosti za delo v domačem okolju. Ko sem odšla v tujino, je bila v Sloveniji ravno gospodarska kriza. Čeprav morda to ni bil vzrok mojega odhoda na tuje, je takrat res mnogo ljudi, predvsem iz moje generacije, odšlo v tujino, kjer so si poiskali boljše priložnosti. Tudi iz ajdovske občine jih je odšlo precej in nekateri se še danes niso vrnil. A nas je tudi

precej takih, ki smo se. Torej, v Sloveniji obstajajo dobre priložnosti in pogoji za delo ter napredek. Vsekakor pa bi svetovala vsakemu, ki ima to možnost, da se vsaj za nekaj časa preizkusi na tujem. Ravno zaradi te »širine«, ki jo posamezniku tujina prinese.

📍 Je bilo podjetje BIA Separations vaš prvi delodajalec?

Ne, moja prva zaposlitev je bilo delo raziskovalke na Ekonomski fakulteti, pred tem pa sem kot študentka delala v različnih podjetjih (v oddelkih prodaje, razvoja poslovanja in v energijskem investicijskem skladu v ZDA). Po prestopu iz akademske sfere v gospodarstvo, pa sem od od začetka v BIA Separations. Zelo dobro se spominjam prvega delovnega dne na BIA. Moj prva zadolžitev je bila organizirati službeno pot - torej sestanke s strankami. Očitno sem nalogo dobro opravila, saj sem zadnji dan poti, na letališču v Los Angelesu, podpisala svojo prvo pogodbo z BIA Separations.

📍 Dobro leto nazaj je BIA Separations prešla v nemške roke. Spadate pod podjetje Sartorius, ki velja za enega vodilnih mednarodnih partnerjev biofarmacevtske industrije in raziskovalnega sektorja pri razvoju in proizvodnji zdravil. Kako deluje ta ajdovsko-nemška naveza? Bi lahko rekli, da je s tem BIA dobila dodatna krila za razvoj in širitev?

Prejšnji lastniki BIA Separations so se odločili za sodelovanje s Sartorius predvsem zaradi njihove dobro razvite globalne prodajne mreže. Genska terapija ima v zadnjih letih eksponentno rast in Sartorius nam bo s svojo mrežo v pomoč pri dohajanju trga. V našem prodajnem oddelku je delovalo približno 10 zaposlenih, na trgu pa se obračajo milijarde. Sartorius sicer ni bil edini naš morebiten kupec, v ožjem izboru sta bila dva, ravno prodajna mreža pa je bila tista, ki je pri odločitvi tehtnico prevesila na nemško stran, saj ima Sartorius zaposlenih okrog 1200 ljudi v prodaji. V Ajdovščini se sicer pri samem delu ni veliko spremenilo. Mi še vedno delujemo kot samostojno podjetje - imamo v celoti svoj razvoj in vse podperne funkcije in cilj je, da tako ostane tudi naprej. Več je poročanja in v vodstvu imamo več usklajevanja ter načrtovanja strategij. Vsekakor smo lahko mi in novi lastniki zadovoljni s poslovanjem, sploh glede na trenutne podatke, ki kažejo, da bomo preseglji prodajne cilje, ki smo si jih zastavili ob prevzemu.

📍 S prevzemom podjetja ste sami postali izvršna direktorica ajdovske »izpostave«. Vas je funkcija malce presenetila ali ste morda pričakovali napredovanje? Nenazadnje ste še dokaj mladi in morda bi kdo ob tem pripomnil, da imate premalo vodstvenih izkušenj?

Ne, funkcije izvršne direktorice zagotovo nisem pričakovala, saj sem si na čelu BIA težko predstavljala koga drugega kot dr. Štrancarja. On je pionir naše tehnologije, oseba, ki je vedno 100% verjela v uspešnost BIA Separations in jo z vztrajnostjo in odličnim poznavanjem trga popeljala iz največje krize. Z Alešem sva od prvega dne zelo dobro sodelovala. Od vedno sem cenila njegov podjetniški duh in poštenost, kar z lahkoto vedno prepoznajo tudi naše stranke. Sicer sem v ZDA že vodila ameriško izpostavo BIA Separations, kjer sem skrbela za finančni in pravni del podjetja (finance, računovodstvo, davki), kot tudi za podporo strankam. Iz Amerike sem se leta 2016 vrnila domov v Slovenijo in Aleš mi je takrat zaupal vodenje komercialne, kar sem z veseljem sprejela. 2020 je sledil porodniški dopust, ravno v tem času pa se prišlo do združitve s Sartorius. Takrat je na moj oddelek padlo res obilo dodatnega dela in skupaj z Alešem sva se

© foto: arhiv BIA Separations

dogovorila, da jim priskočim na pomoč. Ko sedaj pogledam nazaj, mislim, da je bila, poleg mojega preteklega dela, tudi ta pomoč v času porodniškega dopusta eden od razlogov, da mi je Aleš zaupal vodilno vlogo. Odgovor na ponudbo sem vedela takoj. To je izziv in priložnost, ki je ne bi hotela izpustiti. Seveda pa to ne pomeni, da nisem imela vprašanj in skrbi. Določene izkušnje so pri takšni poziciji seveda vedno dobrodošle, ampak menim, da je bolj kot to, pomembna vizija posameznika, njegova odprtost za učenje in v našem primeru, ko imamo dva direktorja, kako dobro lahko ti dve osebi sodelujeta. Navsezadnje, od koga pa se lahko naučim več, kot od osebe, ki že skoraj 25 let uspešno vodi BIA Separations?

📍 Če se malce ozremo po ajdovskem gospodarstvu, lahko hitro opazimo, da je na podobnih položajih le malo žensk. Zakaj, po vašem mnenju, na najvišjih položajih še vedno prevladujejo moški? Da razlog ni v materinstvu dokazujete tudi sami, ko uspešno krmarite med poslovnim in družinskim življenjem.

Mislim, da to žal ni trend le v ajdovskem gospodarstvu, ampak na splošno v Sloveniji. Za podjetje BIA Separations lahko rečem, da imamo srečo, saj je naš direktor družinski človek in močno podpira žene in matere. Sam ima pet otrok in zelo dobro ve, kako stvari potekajo. Zato sta družina in zdravje v našem podjetju resnično na prvem mestu. Na delovno mesto prihajam sicer dokaj zgodaj, moj delavnik na BIA je navadno okrog devet ur, popoldan tako ostane dovolj časa tudi za družino in življenje izven delovnega okolja. Zvečer pa lahko posvetim še kakšno uro, dve podjetju. Po drugi strani pa lahko rečem, da imam domačo podporo. Imam moža in ožjo družino, ki me razume in podpira pri moji karieri. In nenzadnje, žal opažam, da se pri materinstvu ženske mnogokrat samoomejijo, mnoge se ustrašijo izziva usklajevanja materinstva in kariere. Stopiti moraš iz cone udobja, tvegati in se včasih tudi čemu odpovedati. Pri otrocih in delu mi časa zase seveda zmanjkuje – nekdo je pripravljen to sprejeti, spet drugi ne. Zvečer, ko gredo otroci spat, se pogosto usedem za računalnik. V življenju je tako, da ti nekatere službe omogočajo »odklop«, druge pač ne. A če imaš rad, kar delaš, potem

večjih težav ni. Moškimi je morda lažje saj del obveznosti do otrok (vsaj dokler so še majhni) v veliki večini pristane na mami.

📍 Ne dolgo nazaj, je vaše podjetje, v rekordnih štirih mesecih, uspešno razvilo optimiziran proces proizvodnje cepiva mRNA. Razvilo ga je v sodelovanju z družbo BioNet, vodilnim tehnološkim podjetjem na področju izdelave gensko spremenjenih cepiv. Proces je bil uspešno uporabljen za proizvodnjo cepiva proti COVID-19, ki gre v klinično fazo I testiranja. Nekomu, ki se na znanost le laično spozna, novica morda ne razkrije dovolj. Kaj pravzaprav ta proces pomeni v praksi, v boju proti Covidu-19?

Cepivo družbe BioNet bo še eno izmed cepiv proti Covidu-19, ki bo kmalu prišlo na trg. Trenutno je sicer še v fazi kliničnega preizkušanja v Aziji, kar pomeni, da ni nujno, da bo cepivo na voljo tudi v Evropi, saj ga mora pred tem odobriti še evropska regulatorna agencija. Dodatno cepivo na trgu pomeni predvsem še večjo dostopnost cepiva širšemu krogu ljudi. S podjetjem BioNet smo sodelovali pri postavitvi proizvodnje in procesu čiščenja cepiva. Cepivo pa se v Ajdovščini sicer ne bo proizvajalo. Iz vidika boja proti epidemiji ima to cepivo po mojem vedenju, v primerjavi z drugimi, ki so na trgu, več korakov čiščenja. To bo vplivalo na večjo konkurenco, saj se bodo v prihodnje zagotovo bolje prodajala cepiva, ki so čistejša. Takšna cepiva so za posameznika bolj varna, ker je z odstranitvijo nečistoč iz cepiva možnosti za stranske učinke manjša. S povečanjem konkurence na trgu bodo proizvajalci cepiv prisiljeni dodatno delati na kvaliteti le teh, kar je seveda plus za končne uporabnike.

📍 Če se ustavimo še malce pri epidemiji, ki nas drži v krču že skoraj dve leti. Kakšen je vaš pogled na trenutno situacijo? Kdaj bomo našli rešitev za pot iz epidemiološke krize in kakšna bo ta pot?

Močno sem verjela, da bomo že letos našli to pot, ampak očitno temu ne bo tako. Stopnja umrljivosti je trenutno sicer precej nižja, ker je precepljenost, predvsem med starostniki, dokaj visoka. Moram reči, da sem žalostna, ker čutim, kako je številnim ljudem malo mar za ukrepe s katerimi se borimo proti epidemiji, s katerimi lahko

zaščitimo življenja svojih bližnjih. Prav pri zadnjih dveh različicah (delta in omikron) se je pokazalo kako pomembni so preventivni ukrepi. Cepivo na žalost res ni v popolnosti rešilo problema, je pa močno pripomoglo k manjšemu številu težjih potekov bolezni in številu smrti.

📍 Je ta, če lahko tako rečemo, premajhna učinkovitost cepiv presenetila tudi vas, ki se profesionalno malce več ukvarjate z njimi?

Ne morem trditi, da nas je presenetilo, ker smo vedeli, da obstajajo mutacije in logično je, da eno cepivo ni primerno za vse. Nihče pa ni natančno vedel kako se bo na različne mutacije cepivo odzvalo. Podobno je s cepivom proti gripi, ki je vsako sezono drugačno. Glede na mutacije, ki se dogajajo pri virusu Covid-19, se bojim, da se bomo pač morali z virusom sprijazniti in z njim živeti dalj časa. Letno cepljenje bo najbrž postalo rutina, v najboljšem primeru pa bo virus postal manj invaziven in se bo v prihodnje pokazal kot gripa/prehlad.

📍 Z naraščanjem števila okuženih, narašča nezaupanje v znanost. Pojavljajo se številni »Facebook znanstveniki«, ki z raznoraznimi teorijami zarot zavirajo hitrejšo pot iz primeža epidemije. Zakaj mislite, da nekateri raje zaupajo mnenjem na socialnih omrežjih, kot pa znanosti, ki se s problemom resnično ukvarja in ga bolje od vseh nas tudi razume?

Ne vem. Mogoče je to malce povezano tudi z zgodovino Slovencev in Slovencev. Od nekdaj smo radi dvomili v to, kar je prihajalo iz »višjih inštantc«, še posebej s strani vlade. V Sloveniji zagotovo igra veliko vlogo politika. Ljudje, ki se z obstoječo politiko ne strinjajo, zadevo jemljejo kot nekakšno politično igro in ne kot ukrep, ki bi bil verjetno isti, ne glede na to, kdo bi trenutno zasedal oblast. Mislim, da so in so bili ukrepi v sosednjih državah še strožji kot pri nas, pa je bilo vendarle manj nezaupanja. Vsak normalen odrasel človek lahko vidi, da COVID-19 obstaja, da se je življenska doba (tudi v Sloveniji) v zadnjih 2 letih bistveno skrajšala. To je dejstvo in temu se ne da oporekati. Je pa seveda veliko lažje razumeti "znanstvenike socialnih omrežij", nekaj, kar je na prvi vtis privlačno in nekaj, za kar se ni potrebno nobeni stvari v življenju odpovedati, da lahko živiš neovirano naprej kot si do 2020, ker verjameš, da je vse skupaj zgolj ena velika teorija zarote.

📍 Sami uporabljate socialna omrežja?

Ja. Nisem pa zelo aktivna, bolj jih uporabljam za stik z ljudmi.

📍 Kakšna pa je precepljenost v vašem podjetju? Se tudi med doktorji znanosti najdejo osebe, ki zavračajo cepivo?

V primerjavi s slovenskim povprečjem imamo visoko precepljenost. Povprečna starost zaposlenih (trenutno nas je 185) v našem podjetju je približno 32 let in dosegli smo 82% precepljenost. Necepljeni imajo ali zdravstveni razlog/težave ali so prebolevalniki. »Antivaxerjev« pri nas ne boste našli, še manj pa koga, ki verjame, da je v cepivu čip, saj se zavedamo, da je kaj takega nemogoče. V podjetju se ravnamo po načelih biološke varnosti, tako da imamo nekatere ukrepe še bolj strogo urejene, kot jih ima država.

📍 Kako ohranjate dobro delovno okolje v podjetju? Gre za specifična delovna mesta, ki se verjetno razlikujejo od stereotipnih pisarniških mest. S čim poskušate doseči čim boljše povezanost zaposlenih in pripadnost podjetju?

Med leti 2014-2016 je bilo podjetje v največji krizi. Iz takratne

garniture nas je ostalo 37. V podjetju se je torej zgodila neke vrste »čistka« in ostali smo tisti, ki smo res zaupali v vizijo, ki jo je imel gospod Štrancar. Od takrat smo postali precej bolj previdni pri zaposlovanju novega kadra. Bolj kot idealen življenjepis nam je pomemben karakter osebe. Prav zato imajo vodje oddelkov sedaj glavno besedo pri odločitvi o zaposlitvi in ima vsak zaposleni preden dobi ponudbo vsaj en dan tudi praktično izkušnjo, da ga naši lahko bolje spoznajo in da tudi on vidi, če bi »pasal« v našo ekipo. Mislim, da se ljudje pri nas dobro počutijo. Mnogi si niso le sodelavci, ampak pravi prijatelji. To definitivno pripomore k dobrim odnosom in k temu, da rad prihajaš na delo.

📍 Če se še za trenutek ozremo v leto 2016 - ste sami morda čutili strah, da podjetje mogoče le ne bo preživel?

To je bilo ravno v času, ko sem se vrnila iz ZDA. Morda bi imela večjo »varnost«, če bi ostala čez lužo, saj bi verjetno tam lažje našla drugo zaposlitev. Lahko pa rečem, da sem bila ravno zaradi življenja v Ameriki v rahli prednosti, ker se je tam takrat gospodarska rast že poznala in sem imela dober vpogled v rast ameriške podružnice. Opazila sem skok prodaje in to me je navdajalo z optimizmom. Bolj me je bilo strah, da se nam birokratsko kje zalomi, z vidika prodaje pa nisem imela pomisleka, da nam ne bi uspelo.

📍 Kakšen je pravzaprav vaš trg? Kdo so vaši kupci? Na nek način se borite na trgu, tako kot vsi ostali gospodarstveniki, po drugi strani pa je zadeva vendarle bolj specifična. Reklamni oglas v časopisu je najbrž premalo?

Res je. Naš oddelek za marketing je malce drugačen kot so smo jih običajno navajeni. Osnovno znanje marketinga je pri nas premalo, potrebno je še ogromno tehničnega znanja, da se lahko sploh pogovarjaš z morebitnimi kupci. Lahko povem, da imamo v marketingu trenutno dve osebi, ki prihajata iz naravoslovnih vrst in sta se šele kasneje priučili osnov trženja. Lep primer našega marketinškega materiala je »application note«. Kar v praksi pomeni, da stranki svetujemo kako naj izpelje določen postopek. Če v ozadju kot ponudnik ne razumeš kemije/naravoslovja, potem je to nemogoče storiti. Gre za klasičen »business to business« pristop. Svojim strankam ponujamo tako produkte, kolone za čiščenje učinkovin, kot tudi storitve. Strankam pri tem nudimo predvsem optimizacijo določenega procesa in prenos našega znanja do njih. Podobno je bilo pri sodelovanju s prej omenjenim podjetjem BioNet.

📍 Podjetje Bia Separation je verjetno edino v našem okolju, kjer vidimo, kako na strehi vsak dan plapolata slovenska zastava. Zakaj je temu tako in zakaj to v Sloveniji ni pogostejša navada?

Zakaj zastave ni drugje, ne vem, pri nas pa zastava od vedno plapolata zato, ker je gospod Štrancar velik domoljub in ima zelo rad Slovenijo. Moram priznati, da je zastava tudi meni osebno všeč. Malce me spominja na življenje v Houston, Texas, v ZDA, kjer njihova zastava visi na vsakem vogalu in dobesedno povsod kamor prideš. Zastava zagotovo dvigne ponos naroda in pripadnost posameznika. Pri nas je drugače. Slovenci se premalo cenimo, čeprav bi lahko bili bolj ponosni. Od leta 1991 pa do danes je napredek vendarle očiten. Sama sem izjemno ponosna, da smo se leta 1991 osamosvojili in odcepili od Jugoslavije. Kvaliteta življenja in priložnosti, ki smo jih s tem dobili so neizmerno večje. Škoda, da slovenske zastave ni pogosteje videti.

© foto: arhiv BIA Separations

za raka. Prav Covid-19 nam je pomagal, da se je mRNA tehnologija uveljavila, kar bo pospešilo mnoga zdravila pri prihodu na trg. V razvoju so tudi zdravila za srčna obolenja, zdravila za sluh, vid ter ostala drobnožilna obolenja. Trg je ogromen. Nova zdravila pa bodo lahko precej pospešila zdravljenje nekaterih bolezni. Nekdo, ki ima danes na voljo le zdravila, ki mu blažijo obolelost, bo verjetno čez čas lahko v celoti ozdravel.

📍 Ajdovščina se je v zadnjih letih močno gospodarsko razvila, v vaši okolici iz dneva v dan rastejo novi gospodarski obrati. Se podjetje BIA Separations povezuje tudi z ostalim gospodarskim okoljem pri nas ali ste preveč specifični?

BIA Separations posluje predvsem na tujih trgih. Večjega sodelovanja z lokalnim gospodarstvom žal ni, imamo nekaj manjših dobaviteljev iz ajdovske občine in nekaj iz širše Slovenije (od tega eden zelo pomemben), ostali proizvodni material dobivamo več ali manj iz tujine, ker ga pri nas ni na voljo.

📍 Kakšni pa so vaši osebni cilji? Ostati v Ajdovščini ali morda ambicije segajo dlje, na tuje?

Trenutno ne bi želela zamenjati Ajdovščine za nič drugega. V tujini sem že bila in sem jo dodobra izkusila, zato v tem obdobju nimam želje po njej. Tudi delo v BIA Separations mi predstavlja velik izziv in sem zelo zadovoljna kjer sem. Ampak nikoli ne reci nikoli. Toliko pa me je življenje že izučilo.

📍 Vse bližje ste nadaljnji širitvi proizvodnje podjetja v Ajdovščini. Tudi tam bo potekala proizvodnja kromatografskih kolon namenjenih čiščenju novih generacij zdravil in razvoju metod njihove uporabe. Kaj takšna širitev podjetju omogoča? Kakšni so dolgoročni cilji vašega podjetja?

Želim si, da bi podjetje nadaljevalo v isti smeri kot doslej. Torej, da bomo zagotavljali kromatografske kolone (filtre za čiščenje zdravilnih učinkovin) za naše stranke in jim obenem lahko ponudili tudi lasten servis. Super izkušnja nam je bilo sodelovanje s podjetjem AveXis, ki je sedaj del skupine Novartis. Podjetje je pristopilo do nas, ker so potrebovali pomoč pri čiščenju materiala za gensko zdravljenje, ki so ga pripravljali. Mi smo jim ponudili pravo storitev in to je pripomoglo k razvoju zdravila Zolgensma, ki ga uporabljajo za dojenčke s spinalno mišično atrofijo. Gre za zdravilo, ki ga je prejel tudi slovenski deček Kris. Res smo ponosni na to, da smo del zgodbe, ki lahko mnogim reši življenje.

📍 Kako ocenjujete razvoj zdravil v prihodnjih, recimo dvajsetih letih? Kaj lahko človeštvo pričakuje na področju zdravstva? Bomo morda nekatere bolezni lažje premagovali ali jih celo preprečili?

Genska terapija se bo zagotovo še naprej razvijala in bo v prihodnje zamenjala veliko »klasičnih zdravil«, kot je denimo inzulin, za zdravljenje sladkorne bolezni. Precej se dela tudi na razvoju zdravil

📍 Občutite precej stresa na svojem delovnem mestu?

Seveda. Ampak gre za tisti pozitivni stres. Boljša beseda bi bila morda izziv. Stres je, ko zvečer ne moreš zaspati, sama pa s tem (k sreči) zaenkrat še nimam težav.

📍 Kako poteka vaš običajen dan v pisarni?

Če ga primerjam s prejšnjimi pozicijami, lahko opazim, da se je nekoč moje delo precej hitreje rezultatsko pokazalo in mi obenem ponudilo neko zadovoljstvo in ponos. Danes so zadeve precej bolj dolgoročne, več je raznoraznih sestankov, komuniciranja, pripravljanja pogodb, usklajevanja s financami. Na koncu dneva so zato rezultati manj otipljivi. A na delo, ki ga opravljam, sedaj gledam kot na celoto – uspeh BIA kot podjetja ter uspeh cele naše ekipe strokovnjakov.

📍 Kako si najraje »napolnite baterije«, ko zapustite delovno okolje?

Prej bi rekla, da se mi baterije izpraznijo šele, ko pridem domov (smeh). Dva majhna otroka vendarle zahtevata svoje. Sicer pa nič posebnega. Z družino smo radi na svežem zraku, se sprehajamo kolesarimo in uživamo to, kar nam ponuja naša lepa Vipavska dolina.📍

MLINOTEST

- 1867 -

*Dobrodošli za našo
praznično mizo*

Vsi izdelki po ugodnih cenah samo v Mlinotest trgovini Ajdovščina.

Vabjeni!

- 1867 -

PŠENIČNA MOKA MANITOBA

- za zahtevno kvašeno testo
- za klasični kruh, kruh z drožmi, pite, pizzo in ostale zahtevne pekarske izdelke

- idealna za kruh z drožmi in klasični kruh, pitice, pize, ostale zahtevne izdelke in izdelke

- molarinska vlažnost: 36,5% (30,5% do 36,5%)

- vsebnost beljakovin: 12,5% (12,5% do 13,5%)

- vsebnost vlaknin: 0,5% (0,5% do 0,6%)

- vsebnost škroba: 68,5% (68,5% do 69,5%)

- idealna za profesionalno pite, pize, krobo in ostale izdelke in izdelke zahtevnih izdelkov

- molarinska vlažnost: 36,5% (30,5% do 36,5%)

- vsebnost beljakovin: 12,5% (12,5% do 13,5%)

- vsebnost vlaknin: 0,5% (0,5% do 0,6%)

- vsebnost škroba: 68,5% (68,5% do 69,5%)

- 1867 -

Mlinotest uspešno deluje že več kot 150 let in Mlinotestovcem nudi dolgoročno, stabilnost in produktivnost. Smo ponosni na naše izdelke, delo in raznolike uspehe, ki jih bomo, največji uspeh pa nam predstavlja zadovoljstvo naših sodelavcev.

K sodelovanju uabimo
PEKE in UPRAVLJALCE PROIZVODNIH LINIJ.

Začetnike bomo vključili v dolgi mentorski proces z našimi prekaljenimi mojstri, če bodo želeli, pa jim bomo omogočili tudi usodno prekvalifikacijo za omejene poklice v sodelovanju z zunanjimi izobraževalnimi ustanovami. Bolj izkušene pa bomo po zacetnem uvajanju v naše procese dela, hitro prepustili samostojnosti. Nudimo veliko priložnosti vključevanja v razvoj in izboljšave, tako izdelkov kot procesov dela.

Spoznate nas lahko tudi na spletni strani: www.mlinotest.si/o-nas/zaposlitve/spozaj-nas. Sodelavke s koroškega področja smo za vse interese dosegljive prek e-pošte kariera@mlinotest.si ali telefonov: 05 364 45 54 ali 05 364 45 56.

NAREDI PRVI KORAK DO VELIKE ZGODBE!

POSTANI MLINARKA!

JAN ČERMELJ

Če ne bi bil fotograf, bi bil?

Druge poti ne vemo. Mogoče psiholog.

V svojem poklicu najbolj uživam, ko?

Uspem eliminirati vsa vpliv "pravilnosti" in izhajam iz sebe.

V svojem poklicu pogrešam?

Razumevanje klientov, kaj je potrebno za uresničitev želja.

Slovenski fotograf/fotografinja, ki ga/jo najbolj cenim je?

Težka. Vsak na svojem področju.

Kateri svetovni dogodek bi najraje fotografiral?

Olimpijske igre.

Sončni zahod ali sončni vzhod?

Vzhod.

Canon ali Nikon?

Canon.

Kozarec piva ali kozarec vina?

Vina.

Koncert po tvojem okusu?

Trenutno se ne bi branil koncerta Rag'n'Bone Mana.

Najlepša stvar v Ajdovščini je?

Hubelj.

Primož Roglič ali Tadej Pogačar?

Primož Roglič.

Čaven ali Golaki?

Čaven.

Najboljša fotografija, ki ti prva pade na pamet?

Nimam najljubše. Vsak dan nam prinese nove presežke.

Bi pa izpostavil "The Struggling Girl" - Kevin Carter.

Žalostna, ampak se zatisne v spomin za zmeraj.

Knjiga, ki si jo nazadnje prebral?

Can't Hurt Me - David Goggins.

Katere tri stvari bi zagotovo vzel na samotni otok?

Očala, banane in fotoaparati.

Apple ali Samsung?

Apple.

Katera stvar nikoli ne manjka v tvojem hladilniku?

Kokosov jogurt.

Tvoje najljubše socialno omrežje?

Instagram.

Lastnost, ki jo pri človeku najbolj sovražiš?

Dvoličnost.

Tvoja najljubša kavarna/ lokal je?

Kavarna Ave.

Akt katere Slovenke bi zagotovo rad posnel?

Težko vprašanje... Ula Furlan.

Črnobela ali barva fotografija?

Vsaka po svoje.

Če moram izbrati eno do konca življenja - barvna.

Tvoj najljubši slovenski pregovor?

Vse se da, če se hoče.

Tvoja najljubša televizijska serija?

Preveč jih je. Novejša pa bi rekel The Queens Gambit.

Kaj bi sporočil Janu Čermelju?

Skrajni čas, da se srečamo nekje nad dolino in zajamemo kakšno fotografijo ;)

STAROST: 29
POKLIC:
 fotograf
KRAJ BIVANJA:
 Vrtovin - Ljubljana

ALEN MILAVEC

STAROST: 20
POKLIC:
 fotograf
KRAJ BIVANJA:
 Podkraj

- Če ne bi bil fotograf, bi bil?**
Dirkač avtomobilov ali nogometaš.
- V svojem poklicu najbolj uživam, ko?**
Ujamem ključni trenutek.
- V svojem poklicu pogrešam?**
Povezanosti med fotografi.
- Slovenski fotograf/fotografinja, ki ga/jo najbolj cenim je?**
Uroš Podlogar.
- Kateri svetovni dogodek bi najraje fotografiral?**
Finale svetovnega prvenstva v nogometu.
- Sončni zahod ali sončni vzhod?**
Sončni vzhod.
- Canon ali Nikon?**
Nikon.
- Kozarec piva ali kozarec vina?**
Vino.
- Koncert po tvojem okusu?**
Latino ali country.
- Najlepša stvar v Ajdovščini je?**
Izvir Hublja.
- Primož Roglič ali Tadej Pogačar?**
Tadej Pogačar.
- Čaven ali Golaki?**
Golaki.
- Najboljša fotografija, ki ti prva pade na pamet?**
Afganistanska deklica Steva McCurrya.
- Knjiga, ki si jo nazadnje prebral?**
Vsa čuda sveta.
- Katere tri stvari bi zagotovo vzel na samotni otok?**
Kamera, sončna očala in led luč.
- Apple ali Samsung?**
Apple.
- Katera stvar nikoli ne manjka v tvojem hladilniku?**
Jajca.
- Tvoje najljubše socialno omrežje?**
Instagram.
- Lastnost, ki jo pri človeku najbolj sovražiš?**
Neiskrenost.
- Tvoja najljubša kavarna/ lokal je?**
Cacao.
- Akt katere Slovenke bi zagotovo rad posnel?**
Ana Pusovnik.
- Črnobela ali barva fotografija?**
Barvna.
- Tvoj najljubši slovenski pregovor?**
Vaja dela mojstra, če mojster dela vajo.
- Tvoja najljubša televizijska serija?**
Gledam večinoma samo YouTube.
- Kaj bi sporočil Janu Čermelju?**
Uživaj življenje in vedno se trudi po najboljših močeh, ter imej jasen cilj, saj le na ta način lahko prideš daleč in presežeš samega sebe. 📍

© foto: Miha Bratina

RAZVIJAMO TURIZEM, BOGATIMO ŽIVLJENJE

Smo lahko turisti tudi v domačih krajih?

TEKST ZAVOD ZA TURIZEM NOVA GORICA IN VIPAVSKA DOLINA

Zakaj pa ne? V zadnjem letu in pol smo bili večkrat prisiljeni omejiti svoj krog gibanja in poiskati sprostitev dobesedno pred svojim domačim pragom. Morda smo odkrili kaj novega in se celo naučili malce bolj ceniti lepote in dobrote, ki nas obdajajo. Teh imamo v obilju. To jesen smo v Vipavski dolini znova gostili več uglednih tujih novinarjev in znova smo lahko s ponosom v njihovih člankih prebirali besede navdušenja. Ne le nad našo pokrajino in gostoljubjem. V ospredju je bilo tokrat navdušenje nad našo kulinariko in vini, nad načinom naše pridelave hrane in ohranjanjem izročila, tako v kmetovanju kot pri pripravi hrane. Novinarica iz velikega angleškega spletnega časopisa The Independent, ki je ob obisku naše doline izkusila tudi trgatve, je v članku poudarila, da je pri nas spoznavala resnično vrednost lokalno pridelane hrane in kakovost, ki jo dosegamo z ohranjanjem pristnosti. Prav to, kar danes imenujemo trajnostna naravnost, je najbolj navdušilo tudi novinarko še enega medijskega giganta, britanske popotniške revije Condé Nast Traveller. V svojem članku, ki je izšel pred kratkim, je Slovenijo uvrstila na vrh seznama dvanajstih najbolj trajnostnih destinacij, ki jih je treba v prihodnjem letu obiskati. "Če hočete dobro jesti, se napotite v Vipavsko dolino," je zapisala Juliet Kinsman, ki v svetu velja za eno največjih novinarskih avtoritet na področju trajnostnega turizma.

Trajnostni turizem imenujemo tudi odgovorni turizem, saj je njegov cilj trajno zadovoljstvo tako turistov kot prebivalcev v turističnih destinacijah. Zadovoljstva domačinov ne moremo iskati le skozi ekonomske koristi, ki jih merimo v prihodkih od turizma, številu

delovnih mest in podobno. Odgovorni razvoj turizma prinaša tudi rešitve, ki jih domačini lahko uporabljamo v vsakdanjem življenju za sprostitev, rekreacijo, učenje in še marsikaj. V našem okolju, v celotni turistični destinaciji Vipavska dolina, so bili v zadnjih letih v okviru različnih projektov, ki jih izvajajo Zavod za turizem Nova Gorica in Vipavska dolina, posamezne občine in razvojne agencije, narejeni številni koraki v tej smeri.

Zavod za turizem je letos zaključil obsežen projekt digitizacije objektov kulturne dediščine z namenom njihovega oživljanja in ohranjanja za prihodnje rodove. Ko boste naslednjič obiskali obzidje rimske Kaste, Vipavski Križ, grad Rihemberk ali Solkanski most, poiščite tablico s QR kodo in si s pomočjo telefona oglejte zanimivo vsebino spletne aplikacije, ki je bila razvita za turiste in domačine. Med drugim si lahko ogledate tudi 360-stopinjske digitalne posnetke in celo digitalno rekonstrukcijo nekdanjih izgledov gradov Vipavski Križ in Rihemberk. V okviru projekta VIPava, ki ga občine v naši dolini izvajajo za ohranjanje naravnega okolja ob reki Vipavi, je urejena nova, 42 kilometrov dolga učna in pohodniška pot. Po njej se lahko podate tudi s pomočjo spletne aplikacije, na katero bodo v prihodnjih mesecih dodane tudi številne druge pohodniške in kolesarske poti v Vipavski dolini.

Ujemite priložnost in raziščite svoje kraje na drugačen način. Tudi zato, da jih boste lahko priporočili prijateljem iz drugih krajev in turistom, ko vas bodo vprašali za nasvet. Skupaj bogatimo življenje. [📍](#)

KJE BOMO PRAZNOVALI NOVO LETO?

TEKST URŠKA PODOJSTRŠEK

Prepričana sem, da je tudi pri vas trenutno najbolj aktualno vprašanje: »Kje bomo praznovali novo leto?«

In najbrž nas je veliko takih, ki se trenutno v mislih noro kaznujemo, ker nismo že lani januarja rezervirali zasnežene kočice nekje na pobočju od boga pozabljenega gore. Duo Wham, kamin, turne smučič, vroča čokolada, penine in kar je še teh prazničnih klišejev.

Nihče pa ne pomisli, kako je, če se tik pred novim letom odrezana od sveta spičita na žive in mrtve? Potem ni druge poti pobega kot s sanmi v dolino. Ali pa terapevtskih pogovorov z gorskimi reševalci, ki so se po jeklenici spustili skozi pregreto dimnik do kamina.

Kadarkoli nam je že uspelo najeti hiško sredi snežnih zametov, je bil konec večera en velik špetir.

Ali so se med sabo primli junci in si grozili s pestmi, ali so se babe med sabo krivo gledale, največkrat smo pa koga lovili. Ali se je vsedel na žakelj sena in skozi črni gozd odbrzel v dolino. Da ti kri zmrzne od groze. Ali je z razbitim nosom v delavnici za montažo smučič ležal na hobl panku kot mrtvec. Ali pa je po zasneženih cestah tekkel v neskončnost, ker je ugotovil, da njegova bivša ljubi njegovega najboljšega frenda. Teh je bilo kar ene par. Amapak še danes so najboljši frendi. Takrat huda mačota, mišičasta rokometša, sta skelnila premirje. In še danes skupaj trenirata cicibane in vsak vikend skupaj obračajo mešano na žaru.

Zagotovo je še hušje praznovanje sredi Prage, kjer te zebe v noge, tisto črno vodko z okusom črnega ribeza si že zdavnaj nekje izgubila, noro te lulat, ampak nimaš kam, ker so vse gostilne odprte samo za rezervacije. Potem pač počepneš tam nekje pod Karlov most in moliš, da ti rit ne primrzne na leden kamen. Ob enih ponoči se s prenatrpanim tramvajem pelješ eno uro daleč v izpraznjen študentski dom, kjer te celo noč zebe kot psa. Zjutraj ugotoviš, da je voda v ceveh zmrznila in si lahko zdrgneš zobe samo še z ostanki beherovke. Pa srečno!

Sama sem preživela božični večer in mnoga silvestrovanja daleč od doma.

Ko je pri nas zima, je na drugi strani sveta poletje.

Če poletju sredi Patagonije pač lahko rečemo poletje.

Moj prvi božič od doma sem preživela sredi od boga pozabljenega zaliva na jugu Čila. Z raziskovalno ladjo smo pluli po fjordih proti Puerto Natalesu. Poleg tega, da sva se že pred vkrcanjem zatrupila s fermentiranimi morskimi ježki, je bilo morje tri dni tako podivjano, da smo skoraj vsi potniki bruhali kot vidre. Deževalo je in fjordi so bili skriti v debeli megli.

Vse, česar se spomnim od tiste večerje, so debeli lososovi zrezki, odlično rdeče vino in rdeč žele, ki so nam ga postregli za sladico. Straniščne školjke, kjer je vse skupaj končalo.

Cilj naj bi odtehtal pot, a tokrat je bila tudi pot cilj, ki je ostal neuresničen. Najbrž ravno zato vedno znova težim, da je treba na Norveško. Po tej isti poti proti jugu Južne Amerike si skoraj ne upam več. Spomin na dolge valove in fermentirane ježke je še zmeraj živ.

Kot je živ spomin na telefonski klic, ki sem ga imela z očetom, preden smo se vkrcali na ladjo.

Vsak na svoji strani sva jokala, ker še nikoli nismo bili tako daleč narazen. On je delal sneg na Koroškem, jaz pa sem na drugem koncu sveta gledala morske leve, kako se valjajo po pristanišču.

Takrat nismo vedeli, da je lahko božično jutro še veliko slabše.

Da te zbudi plešoča postelja, ki jo ziblje potres z magnitudo 9 po Richterju.

Na otoku sredi indijskega oceana. Brez telefona. Brez radia. Brez televizije. Brez telegrama in telefaksa.

Edina sva še pred udarno plimo pobasala nahrbtnika in stekla v hrib, kjer sva med zibajočimi palmami gledala zibanje morja med otoki.

Bila je smrtna tišina. Še papige so nehale čebljati in kobre so otrpnile na bananovcih.

Ko se je morej umirilo, sva se priplazila nazaj v dolino, kjer je bilo vse poplavljenno. Na srečo pri nas ni bilo udarnega vala, temveč samo neskončna plima, ki se ni ustavila na obali, temveč udarila čez in pred sabo odnašala premoženje ubogih Indijcev, potomcev indijskih zapornikov, ki so jih pred stoletji naselili na rajskem aripelagu Andmanskih otokov.

Ni bilo hudo, ker smo imeli poplavljenne kolibe. Ker so hladilniki nehali delovati. Ker je oseka rečne krokodile potegnila v morje in so oteževali reševanja.

Najhuje je bilo, ker nismo vedeli, kako hudo v resnici je. Ali so naši domači zvedeli za to? Kako naj jim javim, da sem živa in zdrava?

Ladje 2 dni niso mogle pristajati, ker je zibanje morja tako izpraznilo pristanišče, da se je kopno raztezalo še pol kilometra daleč, kjer je bilo včasih morje.

Ko so po treh dneh končno pristale ladje in pripeljale živež, smo se na njih evakuirali vsi, ki smo želeli priti v stik s civilizacijo. Dolgo smo pluli na vrečah banan in ananasov. Vsak s svojimi črnimi mislimi in velikimi skrbmi.

V glavnem mestu Andamanov, Port Blairu je bilo pristanišče razbito. Ceste razparane. Ljudje so spali na ulicah. Hiše so se še vedno tresle. Tekla sem do telefonske govorilnice in poklicala mamo. Ki je že 3 dni umirala od strahu in skrbi.

Imela je že kupljeno avionsko karto, da pride pome. Me išče, dokler me ne najde.

Živo, poškodovano ali mrtvo.

Takrat sem šele dojela razsežnost in katastrofo, ki se je zgodila.

26. decembra 2004 je v cunamiju umrlo 250.000 ljudi.

Za covidom je do začetka decembra 2021 umrlo več kot 5 milijonov ljudi.

Smo sredi katastrofe, ki se kar ne neha.

Ljudje smo pokazali svoje prave barve.

Če bi se takrat skupaj znašli sredi potresa, se bojim, da mi ne bi takoj priskočili na pomoč.

Zato vam ob novem letu želim, da bi bili dobri.

Dobri do drugih in šele potem do sebe.

Pa srečno in zdravo 2022. 📍

© foto: arhiv Urška Podojstršek

© foto: Primož Brečelj

TINA PONEBŠEK

Tina Ponebšek je direktorica Pilonove galerije Ajdovščina.

TEKST TINA VELIKONJA

Tina Ponebšek vodi naš mestni kulturni hram – Pilonovo galerijo. Predana umetnosti, polna idej in zagona z optimizmom gleda v razvoj Pilonove galerije, ki jo v prihodnjem letu čaka pomembna prelomnica – prenova Rustjeve hiše. Ta bo galeriji prinesla nove prostore, omogočila širjenje vsebin in obogatitev kulturnih doživetij v naši skupnosti. Navdihuje jo bogato gradivo, ki ga hrani Pilonova galerija, ob tem še posebej ponosno pove, da globoko ceni Pilonove umetnine: »Prav vsa Pilonova dela so nepogrešljiv del v dojemanju tako značilnega karakterja Vipavske doline in njenih ljudi«.

📍 Koliko let že bdite nad našo pomembno kulturno ustanovo v mestu in kaj vas pri tem delu najbolj navdihuje?

Kmalu bo že sedem let. Najbolj me navdihuje delo z gradivom, ki ga hranimo. Predvsem posredovanje le-tega javnosti na čimbolj inovativen način.

📍 Z gotovostjo prinaša vaše delo svoje prednosti in slabosti. Katere bi izpostavili?

Prednost je v tem, da je Pilonova galerija že desetletja med strokovno in splošno javnostjo zelo dobro pozicionirana ustanova. To dejstvo predstavlja velik izziv, da položaj ohranjamo oziroma nadgrajujemo. Lega v središču Ajdovščine, ki s prenovljenim Lavričevim trgom in Prešernovo ulico predstavlja tudi nove možnosti razvoja dejavnosti zunaj galerijskih sten, je zagotovo prednost. Pilonova galerija je eden najmanjših, t. i. pooblaščenih muzejev, ki znotraj slovenske muzejske mreže ohranja nacionalno bogastvo, kamor seveda sodi fond galerije. To je velika odgovornost, ki zahteva predvsem urejeno infrastrukturo, na kar pa Pilonova galerija še čaka, vendar se bo tudi ta pomanjkljivost kmalu rešila.

📍 Ste bili od vedno navdahnjeni nad kulturo in njenimi razsežnostmi? Kakšna je vaša poklicna pot?

Od nekdaj sem doma ali na tujem redno

obiskovala kulturne hrame, še najbolj me je zanimala likovna dediščina. Prav temu je botrovala tudi odločitev, že nekje v 2. letniku srednje šole, da želim na študij umetnostne zgodovine, ki sem ga pozneje tudi uspešno zaključila na oddelku za umetnostno zgodovino Filozofske fakultete v Ljubljani. V času študija sem ves čas delala v Narodni galeriji kot galerijska animatorka in kasneje tudi kot zaposlena kustosinja pedagoginja, kjer sem se poleg izvedbe in priprave programov ter razstav ogromno naučila. Poblizje pa sem spoznala tudi, kaj pomeni delo v umetnostni galeriji nacionalnega pomena. Vmes sem še zaključila podiplomski študij na Univerzi v Novi Gorici in Univerzi IUAV v Benetkah ter ves čas, na srečo, lahko poklicno delala na področju, ki me je zanimalo.

📍 Kultura je dandanes postavljena pred številne preizkušnje. Kako ocenjujete razvoj kulture na Ajdovskem? Je

ponudba kulturnih doživetij dovoljšna?

Podobno kot pri snovanju turističnih vsebin je tudi na področju kulture ponudba zelo razdrobljena. Manjkajo, če tako imenujem, stalne vsebine kulturnih doživetij, ki morda presegajo zgolj zelo segmentiran okvir znotraj posameznih pobud, omejenih na zgolj manjši, praviloma bolj osebno povezan krog uporabnikov. Pogrešam tudi več stalnega sodelovanja posameznih deležnikov, vendar pa se, ob zavedanju teh šibkosti, tudi na tem področju stanje izboljšuje.

📍 Veliko energije vlagate tudi v delo z mladimi, med počitnicami ponujate raznolike delavnice. Kakšen je odziv mladih, zanimanje?

Če le lahko, organiziramo med vsakimi šolskimi počitnicami ustvarjalne delavnice za osnovnošolce. Dejavnosti so zelo dobro sprejete, otroci radi prihajajo. Počitniških dni je v enem šolskem letu res veliko in želeli smo družinam in šolarjem za ta čas ponuditi kvalitetno preživljanje časa. Glede na to, da se otroci vračajo že vrsto let, kar je ključno pri kulturni vzgoji najmlajših, menim, da je treba vztrajati pri tej ponudbi in jo še nadgrajevati.

📍 Veliko nadgrajevanj kulturnih doživetij je povezanih z obetajočo prenovo Rustjeve hiše. Kaj vse bo doprinesla?

Elementi obeh nekdanjih pekarn, Rustjeve in sosednje Pilonove, današnje Pilonove galerije, so zaznamovali zgodovino obeh objektov, ki bosta neločljivo povezana z likovnimi deli in imenitno zgodbo nekdanjega življenja znotraj njih ter same obnove v sedanjosti. Največji izziv galerijske dejavnosti in dejavnosti novega centra tradicionalnih obrti vidim v sodelovanju skupnosti ter povezovanju umetnosti in tradicionalnih obrti z inovativnim in angažiranim pristopom znotraj inkluzivnega programa za otroke, mlade in odrasle. V zgornjih prostorih Rustjeve hiše bo na ogled razširjena stalna zbirka Vena Piona in zbirka Pilonovih prijateljev, kjer bodo končno svoje sobe lahko dobila dela umetnikov, ki so neločljivo povezani s Pilonom in Ajdovščino, npr. Lojze Spazzapan in Milan Klemenčič ter Ivo Lenščak in Danilo Ječič. In seveda depoji, kjer bomo v treh prostorsko ločenih delih končno lahko poskrbeli za primerne pogoje hrambe gradiva različnih zvrsti, ki tvorijo fond galerije. Prenovljena infrastruktura pa bo tudi Pilonovi galeriji omogočila pripravo konkurenčnih programov, ki bodo zagotovo zelo dobrodošla obogatitev kulturnih doživetij za lokalno okolje.

📍 Pred številne izzive nas je postavila epidemija, zdi se, da je nasploh opeharila zlasti kulturna doživetja. Kako ste se (kot ustanova) prilagodili novi normali? Kakšen obisk beležite v zadnjem letu?

Epidemija je ponudbo večinoma prestavila na splet, kar pa v smislu doživetja ne učinkuje enako kot ob živem kontaktu. Je pa res, da morda novo, virtualno okolje, le ni tako opeharilo področja kulture, ampak je dalo nova znanja, kreativne prijeme pri dodatni ponudbi tudi na spletu, kar je v veliki večini kulturne ponudbe na Slovenskem zelo stopicalo zadaj za razvito Zahodno Evropo. Še najbolj so bili opeharjeni izvajalci koncertnih dogodkov in gledališč, galerije in muzeji pa smo v veliki večini ohranili publiko tudi po ponovnem odprtju ustanov za javnost. Pilonova galerija je bila zaprta 101 dan v letu 2020, a vseeno smo zabeležili približno 10 % rast obiska, sploh v tem letu.

📍 Če Pilonovo galerijo primerjate z drugimi ... Po čemu prednjači, kaj je tisto, kar jo dela edinstveno?

Pilonova galerija ima neverjeten potencial prav v svoji topli domačnosti ureditve objekta, ki jo je prepoznal in ohranil že arhitekt Svetozar Križaj in jo poskušamo, seveda s sodobnimi prilagoditvami, ohranjati tudi naprej. Trudimo se, da prav vsakemu obiskovalcu galerije posvetimo čas, ker smo še vedno mnenja, da je to tisto, kar ohranja kontinuiteto obiska ter odnosa javnosti do ustanove. Menim, da dandanes preveč intenzivna uporaba vseh interaktivnih pripomočkov, tudi ob likovnih delih, to izkušnjo počasi izgublja.

📍 Bi izpostavili katero izmed umetniških del, ki so vam še posebej pri srcu?

Zagotovo je to imenitni celopostavni slikarski portret Pilonovega očeta Meniga iz leta 1923, kjer je umetniku uspelo v eni podobi izpostaviti vse svoje znanje. Neverjetna psihološka karakterizacija, neposrednost in komunikacija z upodobljenim ter zelo preprosto, a opisno ozadje z vrečama moke, kamor se pek Menigo naslanja, je zgodba, ki ne pušča ravnodušnosti. V resnici je pa težko izbirati med vrhunci Pilonovega slikarstva iz njegove ajdovske dobe, ki so na ogled v osrednji slikarski sobi Pilonove galerije. Prav vsa so nepogrešljiv del v dožemanju tako značilnega karakterja Vipavske doline in njenih ljudi.

📍 Kaj vas poleg predanega dela v galeriji še navdihuje? Kje polnite baterije?

Prostege časa imam zelo malo, a se ga trudim izkoristiti z družino ... in če je le mogoče, nove moči najbolj učinkovito nabiram v hribih.📍

© foto: Tina Velikonja

NAGRADE IN ODMEVNI DOSEŽKI

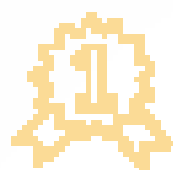
Ajdovška gospodarstva je v letošnjem letu ustvarila **40 milijonov** dobička in edinov regiji kar za 16 % preseglje rezultate iz prejšnjega leta.

Po podrobni analizi **Zlati kamen** smo se uvrstili na **8. mesto** med 212 občinami v Sloveniji in zasedli prvo mesto v statistični regiji.

Prejeli smo **Zlati certifikat** za prenovi starega mestnega jedra, ki gospoduje Zbornica za arhitekturo in prostor Slovenije.

Projekt prenove mestnega središča je prejel prestižno arhitekturno nagrado **BIG SEE ARCHITECTURE AWARD 2021**.

Prejeli smo **mednarodno zlato nagrado globallocal** in priznanje za ustvarjanje stimulatívnega okolja za razvoj podjetništva v Srednji in Jugovzhodni Evropi.

Občina Ajdovščina se je glede na kriterije **transparenčnosti in odprtosti** razitela v sam vrh med 212 občinami v Sloveniji in zasedla **4. mesto**.

Občina Ajdovščina je v letošnjem letu postala zmagovalka v kategoriji **energetska najprejrednejša občina** med srednje velikimi občinami v Sloveniji.

Uspešno smo podajali certifikat **Mladim prijazen občina**.

USPEŠNO PRIDOBILJENA DRŽAVNA IN EVROPSKA SREDSTVA

Ministrstvo za dela, družino, socialne zadeve in enake možnosti je odobrilo 12 milijonov evrov sofinanciranja za izgradnjo **novega doma za starejše**.

Za **redovniški sistem Hubelj-Slovak** je Občina prejela 2,5 milijona evrov in evropskih sredstev.

Uspešno smo bili na razpisu Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport in pridobili 1.444.000 € za gradnjo **večnamenske gimnastične dvorane**.

Za razvijanje **Poslovne cone Ajdovščina – Mirce-Jug in Pod Fructalom** smo pridobili 554.000 evrov iz Evropskega sklada za regionalni razvoj in 237.000 državnih sredstev.

Pridobili smo 370.000 € neopoznatih sredstev za obnovo **Rusjeve hiše** in 146.000 € za prenovi **mestno tržnico**.

Na razpisu Ministrstva za kulturo smo pridobili 24.000 € sofinanciranja za obnovo **zahodnega dela občinske Kastele**.

UDOVŠČINA 2021

VEČJE GRADNJE

- Poslovna zona Ajlovščina – **Mirce-jug**,
- **kolesarska povezava** Ajlovščina-Lakeca,
- kolesarske povezave in **ureditve površin** za pešce po mestu,
- **mestni trg** Lakeca,
- **šola doline volje** v Palak,
- odločitev ureditev **pekopalstva** v Čimžak,
- **kommunalna infrastruktura** Matinski vasi v Lakeca,
- **kommunalna infrastruktura** za stanovanjsko gradnjo v **Dobrovljah**,
- **zadržatek** celostne prenove **vodovoda** in **kanalizacije** v Dobrovljah ter zagotoviti številne naprave,
- **ustalovitve** javnih poti na področju KS Prečmeja in KS Črlna-Kavik,
- **sanacija ceste na Večevah**,
- **gradnja pločnika** in **prenova ceste** v Dobrovljah,
- **stanovanjska gradnja** v mestu in na podeželju,
- **sepišne omrežje** na Gari in v dolini.

PODPIS POMEMBNIH LISTIN

Z Ministrstvom za okolje zadeve smo podpisali Pisma o nameni za izgradnjo nove **Poljedeljske postaje Ajlovščina**.

Podpisali smo **Konvencijo Španov za podnebne spremembe in energijo** – občina Ajlovščina je bila na področju prilagajanja podnebnim spremembam postavljena kot **volilna**.

Občina je z Inštitutom Back to the village podpisala Pisma o nameni za gradnjo hiš za **mlade in mlade družine**.

ZAŽIVELI SO INOVATIVNI PROJEKTI

Tržnica na barjatu, skupen projekt Mestne občine Nova Gorica, Občine Rende-Wogrsko in Občine Ajlovščina.

Mentorski program Garita, ki ob podpori študentov tehničnih smeri uri mlade inovatorje.

© foto: Matic Slemič

V AJDOVŠČINO. ZARADI LJUBEZNI.

TEKST MATJAŽ JAZBAR

Razlogov, zakaj bi se nekdo priselil v Ajdovščino ali v Vipavsko dolino, je več. Mnoge je očarala narava in tako so svoj košček sveta zamenjali za življenje v "rajski dolini", kot naše kraje radi poimenujejo svetovni mediji. Največkrat tisti, ki pišejo o turizmu. In res lahko v naši okolici najdemo ljudi, ki sta jih naša narava in naš način življenja očarali do te mere, da je bilo vredno zapustiti svoj dom in si ustvariti pri nas novega.

Potem je tudi precej takih, ki jim je zaposlitev v ajdovski občini omogočila boljše pogoje za življenje, morda celo za preživetje. Takih je seveda največ. Naša nekdanja država Jugoslavija je bila kot nalašč za selitve bratskih narodov znotraj skupnih meja in mnogi so večji kos kruha našli prav v ajdovskih fabrikah. Nekaj podobnega se dogaja tudi danes, ko domača industrija cveti in za to potrebuje delovno silo. Le te pa v domačih logih ni dovolj, da bi zadovoljila gospodarstvenike v želji po širitvi in razvoju. Zato danes v Ajdovščini živi precej tujih državljanov. Mnogi izmed njih so si v naši dolini ustvarili družino, življenje in vse, kar spada zraven. In tako so danes polnopravni prebivalci naše občine in jo na tak način tudi kulturno bogatijo.

Podobno kot s prihodi v Ajdovščino je bilo tudi z odhodi. Mnoge

"naše ladje" danes tako ali drugače uživajo življenje na tujem ali pa le nekaj občin stran in še vedno v varnem zavetrju domovine. Proč so odšli zaradi študija, avanture, želje po boljši zaposlitvi ali pa zaradi ljubezni. Ljubezen je precej večja od domoljubja in tako je mnoge srce odpeljalo stran od ajdovske burje. Mnoge pa je srce pripeljalo prav v osrčje prestolnice burje in jim danes že lahko rečemo pravi "Wajduci" ali pa "Wajduke". In ravno o teh bo tokrat tekla beseda. Pogovarjali smo se s štirimi zanimivimi osebami, ki jih je v naše kraje pripeljalo srce.

Za začetek je "pred naš mikrofon" stopil Mehičan **Rodrigo Ruiz**. Mnogi se boste na tem mestu verjetno spomnili na "Bongota", še enega Mehičana, ki je pred leti "kraljeval" v Ajdovščini. Predvsem ljubitelji glasbe se Bonga spominjate po udeleževanju v številnih glasbenih skupinah, kot so Elvis Jackson, Mi Familia in druge. Tudi njega je srce pripeljalo na prag ajdovske burje, a po nekaj letih je vendarle prevladala želja po vrnitvi v malce bolj tropsko okolje. Če se športno izrazimo, lahko rečemo, da je mehiško štafetno palico od njega prevzel Rodrigo, ki je ljubezen našel v Vipavskem Križu in se tam s svojo Špelo tudi poročil. "Število svatov bi bilo precej večje in nič ne bi bilo nenavadno,

če bi se na poroko priklatil kak "wedding crasher". Tudi sam sem že bil na poroki, kjer neveste in ženina nisem poznal. Svate na poroki v Mehiki bi lahko primerjali s povabljenici na vaši klwni," je na naše vprašanje o morebitnih razlikah med slovensko in mehiško poroko odgovoril Rodrigo. Danes ga sicer ne boste našli v Ajdovščini, saj s Špelo trenutno živita na Dunaju, kjer se pripravlja na zagovor doktorske disertacije, a nekega dne ...

Kljub vsemu pa je pred dobrim mesecem dni našel čas za udeležbo na Ultra Traili po Vipavski dolini ter premagal 30-kilometrsko razdaljo. So tudi Mehičani podobni Slovencem, ki smo radi aktivni in premagujemo takšne in drugačne športno-rekreativne meje? »Posploševati in primerjati državi bi bilo zaradi geografskih in socialnih razlik nepravilno. Šport je bil vedno pomemben del mojega življenja in moje družine. V mladosti sem treniral nogomet, moja brata pa košarko. To sta sicer tudi najbolj priljubljena in razširjena športa v Mehiki. Ima pa Mehika tudi veliko tekačev v svetovni eliti. Abraham Hernández, gorski tekač je bil tretji na nedavni tekmi Golden Trail Series na Azorih. Mogoče pa me bo v prihodnosti le spremljal še kakšen tekač iz Mehike na UTVV.»

Danes 39-letni Rodrigo se je rodil v osem milijonskem Mexico City, a je kasneje otroštvo in mladost preživel v različnih predelih te srednje ameriške države. Njegova ožja družina danes živi v Oaxaci, na jugozahodu države. Pred prihodom v Evropo kaj dosti o naši podalpski deželici ni znal povedati. Pa še tisto, kar je poznal, je bolj kot ne, kot sam pravi, vedel v kontekstu bivše Jugoslavije, ki je nekoč vendarle imela nek renome na svetu. Slovenskega jezika se je kar hitro naučil, čeprav se s svojo boljšo polovico najpogosteje sporazumeva v angleščini. "Ko sem živel v Ljubljani, sem se udeležil začetnega tečaja slovenščine, vendar sem se slovensko, pravzaprav "wajdusko" naučil predvsem med interakcijo z ljudmi v dolini".

Ne le geografsko, tudi kulinarčno sta si Mehika in Slovenija kar precej različni državi. "Najboljši občutek je, ko te po pohodu ali teku v hribih v koči pričakata jota in orehovi štruklji," je kot pravi Slovenec dejal Rodrigo in še dodal, da bi ob morebitni vrnitvi v Mehiko najbolj pogrešal Radensko in joto ter seveda razgled, ki ga na dolino ponuja Vipavski Križ. Težko bi izpostavil kakšno navado, ki jo je prinesel iz domovine, a latinsko ameriški utrip se vendarle čuti tudi pri njemu doma. "Predvsem v kuhinji. Četudi se sliši malenkostno, so začimbe pomemben del mehiške kuhinje in hrana ter kuhanje mi ogromno pomenita. S čilijem nimam ravno težav, je pa v Ajdovščini težko najti sveži koriander ali pa zeleni paradižnik. Letos sta zelene paradižnike poskusno vzgajali tašča in njena sosedka v Vipavskem Križu in zgleđa, da jim podnebe Vipavske doline dobro sede."

"Glede na velikost Mehike so že v sami državi velike razlike med jugom in severom, tako da se ne bi rad igral s stereotipi. Bi pa zagotovo rekel, da Mehičani precej bolj odprto izražajo svoja čustva kot Slovenci," je dejal ob klepetu o kulturnih razlikah med dvema državama. Z novicami o dogajanju v domovini je na tekočem. "Ja, spremljam tekoče dogajanje v Mehiki. In ker živim na Dunaju, seveda spremljam tudi, kaj se dogaja v Ajdovščini." Ob koncu klepeta nam je zaupal še, da je ob nogometnemu

klubu Primorje njegov najljubši klub mehiški Pumas UNAM, ki se trenutno bojuje za finale mehiške nogometne lige. Slovenske glasbe sicer ne posluša kaj preveč, a pred kratkim mu je nekako pod roke prišla relativno nepoznana psihadelična rokovska skupina iz 70 let – Izvir, ki je, kot sam pravi, blizu njegovemu glasbenemu okusu. Pogovor smo zaključili z vprašanjem o najljubši slovenski rečenici. "Smrt fašizmu!" je brez pomisleka odvrnil Rodrigo Ruiz, ki ga boste morda v jesenskem času srečali tudi v kakšni izmed "b'ndim" v okolici Vipavskega Križa.

Iz daljne Kitajske pa je srce v Ajdovščino pripeljalo Yvonne Wang, ki jo najpogosteje srečajo tisti, ki živijo ob Hublju. Če smo v zgornjih vrsticah za Rodriga zapisali, da je osem milijonski Mexico City zamenjal za miniaturno Vipavski Križ, potem je zgodba Yvonne še "za odtenek" večja. Pravzaprav že Mexico City deluje nekam majhen v primerjavi s 26-milijonskim Šanghajem. O Ajdovščini seveda ne gre niti izgubljati besed. "Res je velika razlika med velikim in majhnim mestom, med veliko in majhno državo. Ampak na to sem bila pripravljena, ko sem se odločila za selitev. Rada živim tako v velikem kot tudi v majhnem mestu. Povsod človek najde prednosti in slabosti," je klepet pričela Yvonne, ki se je v naše kraje priselila leta 2018, službo pa našla v Ljubljani. Če smo z Rodrigom pogovor lahko skorajda v celoti opravili v slovenščini, pa je pri simpatični Kitajki še vedno na prvem mestu angleščina. "Se učim slovensko, ampak ne govorim dobro slovensko. Razumem in govorim malo slovensko. Slovnica je zapletena," je vendarle v svojem besednem zakladu našla nekaj naših besed Yvonne. Kot sama pravi, ni imela težav z integracijo v slovensko družbo. Slovence vidi kot ljudi dobrega srca, z nogami na tleh, predvsem pa "open-minded".

Všeč ji je ta slovenska "neekskluzivnost", še bolj pa ji je všeč dejstvo, da lahko hitro sklene slovensko prijateljstvo. A se vseeno rada vrača tudi na Kitajsko, čeprav so trenutno razmere za potovanja precej neugodne. "Nazadnje sem bila doma februarja leta 2019. Želeli smo na obisk tudi preteklo leto, ampak smo zaradi situacije s covid-19 morali potovanje prestaviti za nedoločen čas. Kitajska namreč zahteva dva do tritedensko karanteno, ki jo je potrebno opraviti v hotelu takoj po pristanku, kar povzroči precejšnjo težavo, glede na omejen čas dopusta in počitnic," je dejala Yvonne in še dodala, da najbolj pogreša široko izbiro različnih vrst zelenjave, ki jo imajo na Kitajskem ter seveda tradicionalno kitajsko kuhinjo. Približek je sicer moč najti tudi v Sloveniji, vseeno pa je na daljnem vzhodu kuhinja precej drugačna. A če bi danes morala zapustiti življenje v Sloveniji, bi kljub vsemu najbolj pogrešala kisllo zelje in klobase.

V ajdovski klimi je v zadnjih tednih burja naša redna spremljevalka. "Raje imam poletno burjo, ki prinese svež in hladnejši zrak. Težko pa se bom kdaj navadila uživati v zimski burji. Kar malce nadležna je, ko se odpravim na sprehod v naravo in postane zelo mrz," je na vprašanje o prijateljstvu z našo burjo odgovorila Yvonne Wang in ko smo jo povprašali še o tem, kaj jo najbolj moti pri nas, je, malce v smehu, klepet zaključila z "zaprte trgovine ob nedeljah, to mi je najbolj nenavadno pri vas."

Naš tretji sogovornik je Dennis Klippel, ki živi v Ajdovščini, že "dolgih" sedemnajst let in mu tudi ajdovska burja ne povzroča več večjih težav.

A ko smo ga vprašali, če mu je burja tudi všeč, je odgovoril: "Všeč ne bi ravno rekel. Ampak me ne moti preveč, ker sem vajen vetra, saj sem prej živel blizu morja, kjer je redno pihalo tudi več kot 50 km/h, a največ do 100 km/h." Dennis prihaja iz mesta Arnemuiden, ki leži na jugozahodu Nizozemske, v pokrajini Zeeland, kar bi v slovenščini pomenilo Morska dežela in je od vseh naših sogovornikov najboljši v znanju slovenskega jezika. Razumljivo, saj je "Ajdovec z najdaljšim stažem," če lahko temu tako rečemo. "Sem imel tečaj na filozofska za en semester in 20 ur privat, ostalo sem se sam navadil," je v še vedno rahlo "makadamskem" slogu odvrnil Dennis, ki mu sicer pisava povzroča še nekaj težav, med samim klepetom z njim pa bi z lahkoto zgrešili in ga zlahka uvrstili med najbolj čistokrvne "Wajduce". Vseeno pa nima svoje najljubše slovenske rečenice, kot jo ima naš prvi sogovornik.

Preden je spoznal Natašo mu seveda Slovenija ni bila tuja. Kot mnogi drugi nizozemski državljani je tudi on rad zahajal na dopust k Jadranskemu morju. To je bilo okrog leta

1990, ko se je naša država sicer šele rojevala. Dase mu je "zgodila" Slovenija, pa gredo zasluge predvsem ženini prijateljici iz Maribora, ki si je med življenjem na Nizozemskem za fanta našla ravno njegovega najboljšega prijatelja. In od takrat naprej mu je naša država postajala vse manj tuja. Sicer pa se po njegovem mnenju Slovenci in Nizozemci ne razlikujemo kaj preveč. "Morda bi Nizozemce opisal kot bolj "točne". V smislu, da ste Slovenci

kar malce navajeni zamuditi na kakšen pomemben sestanek, pa tudi v privatnem življenju. Včasih se mi namreč zgodi, da pridem na sestanek k stranki ob dogovorjeni uri in tam ni nobenega. A tega ne jemljem kot nekaj slabega. Nasprotno. Všeč mi je ta vaša fleksibilnost in ta vaš laid back attitude."

Na Nizozemsko se vrača približno enkrat letno, sicer pa ne spremlja kaj dosti dogajanja v "kraljevini". "Včasih kaj preberem v Slovenskih novicah," v šali zatrdi Dennis in doda, da na svojo nizozemsko dušo najraje popiha v lastni kuhinji: "Doma jemo palačinke s Stroopom. To je karameliziran sladkor, ki se ga uporablja kot preliv in je malce podoben javorovemu sirupu, ki se ga dobi tudi pri vas. Le malce gostejši je." Tudi njega pa je, tako kot vse naše sogovornike, v slovenski kulinariki očarala jota s klobaso. "Predvsem pa pokrajina, hribi in nasploh vaša narava ter seveda prijatelji, ki se jih je v 17-ih letih nabralo že kar precej." Med njimi tudi David Kovšca – Buda, s katerim si delita strast do ribolova in ju lahko pogosto srečate ob Vogrščku ali pa na kaki drugi lokaciji, kjer krapji radi prijemajo. Zato je seveda logično, da mu med slovensko glasbo najbolj ustreza tista, pod katero je podpisana skupina Elvis Jackson. "Pa Vlado Kreslin mi je tudi všeč," je zaključil Dennis Klippel.

Za zaključek našega raziskovanja, koga vse je ljubezen zanesla na Ajdovsko, pa smo se ustavili še pri **Nataši Janković**, z dodatnim priimkom **Rustja**. Tega ima po zaslugi poroke z njenim Blažem, skupna pa jima je ljubezen do rokometu, ki je bil "krivec", da sta se njuni poti prekržili. On je takrat igral za ljubljanski Slovan, ona pa za zagrebško Lokomotivo. Skupna pot ju je kasneje vodila tudi na Norveško, kjer je Nataša zastopala barve HK Molde. Po preteku pogodbe na severu Evrope pa sta se leta 2019 odločila za vrnitev domov in sledila je selitev na "desno krilo" roketnega kluba Mlinotest

iz Ajdovščine, kjer 30-letno Zagrebčanko najdemo še danes in brez katere si igro slovenskih podprvakinj težko predstavljamo. Ajdovski klub ji je prišel "naproti" tudi z zaposlitvijo, tako da lahko malce v šali rečemo, da zastopa barve Mlinotesta od jutra do večera.

"Slovenci ste bolj umirjen narod, mi na Hrvaškem pa smo mogoče bolj eksplozivni. A oboje ima tako dobre kot slabe strani," je na vprašanje o razlikah med dvema sosednjima naroda odgovorila Nataša, ki se v rodne kraje vrača skorajda vsak mesec. Kar je seveda vendarle lažje kot skok v Mehiko, na Kitajsko ali na Nizozemsko. Klepet smo nadaljevali z vprašanjem, kje se v Ajdovščini najboljše počuti, "Škou! Raj na zemlji!" je kot iz topa odgovorila

Nataša Janković Rustja, ki ji seveda tudi slovenščina ne predstavlja večje ovire. "Gre mi vse, ampak zmeraj može boljše," je dodala v smehu na vprašanje, kako se pa spozna na ajdovsko narečje. Njena najljubša slovenska beseda je *potuha*, predvsem zaradi kužka, ki je njen zvesti spremljevalec in jo pri njej tudi vedno najde. Potuho seveda.

Za konec pa še nagradno vprašanje. Kaj imajo še skupnega Rodrigo, Yvonne, Dennis in Nataša? Kaj drugega kot seveda ljubezen do jote. Le, da je hitronoga levičarka iz Zagreba dodala še: "Taščina!"

UGODNA CENA IN HITRA DOSTAVA

VSE ZA OGREVANJE VAŠEGA DOMA NA ENEM MESTU

KURILNO
OLJE
DIESEL

PELETI

DRVA

Ugodne cene peletov, drv, trsk.

Vse energente lahko pri nas kupite preko obročnega plačevanja. Ponujamo vam možnost plačila z vsemi kreditnimi in debetnimi karticami. Za vse energente vam omogočamo dostavo na dom.

omv futurPlus
OMV
BRANCO PARTNER

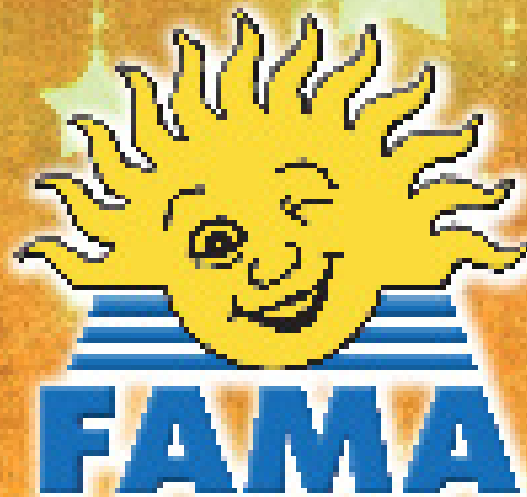
Smo edini pooblaščen
prodajalec OMV futurPlus
kurilnega olja na
primorskem.

((080 2802))
energenti@gatis.si
www.gatis.si

MARKETI FAMA VABIJO

*Vesel Božič
in srečno
Novo leto*

Tako blizu, tako ugodno!

TURISTIČNE ATRAKCIJE MED ŠTIRIMI STENAMI

TEKST KATJA KRALJ

Lahko tudi v tej številki ostajamo v hotelski sobah? No, pa dajmo. Pred časom sem že omenila, da tu in tam dopustujem sama. Prav ste prebrali. Brez prijateljice, ki žaluje za svojo bežno ljubeznijo, prijatelja, ki ne more sprejeti, da ga je bivša prebolela, ali sestrično, ki raje preživi prosti čas na telefonu, kot da bi skupaj z mano opazovala svet, ki naju obkroža. In zdaj si že priznam, da se svet vrti okrog moških. Oni pa okrog svoje osi. Škoda. Zato se očitno ne najdemo. Tisti samski namreč. Orbite ne pridejo v bližino druga druge, kaj šele, da bi se pričele dotikati. Družbe se še najraje grupirajo po spolu. Čeprav letos ne bo bojazni, da bi koga spoznal ob preletu starega mestnega jedra, kjer bi nenapovedano spil kuhano vino. Slednje, če imaš srečo. Največkrat gre za sladkano vodo, pomešano s cimetom, potem pa povejte, kako bi se lahko ob tem pričele kresati iskre. Ni čudno, da moški ostajajo na hladnem pivu. Tam vsaj veš, kaj boš dobil. Ko pa kdo ob tebi naroči kuhan gin, pa pobegni daleč proč, kolikor te nesejo noge. Verjemi.

Še vedno pa je na voljo praznični pobeg tja, kjer se zaradi epidemične črne slike družbeno in družabno še niso zaprli ali smukaška sankarjada nekam na vzhodu, kjer zatrjujejo, da virus poti do njih še ni našel. Vleče me v hotel z gostoljubnim barom, v katerem je minimalni delež družin s preglasnimi otroki, nekoliko večji procent starejših parov, ki so že naveličani drug drugega in zadostno število samskih, željnih avanture. In žejnih. Se ve. Že iščem tiste butične in manjše, ki tržijo družinsko tradicijo, a je ponudba lahko tudi klavrna. Sem pa sedaj med iskanjem omenjenega pristala na tisti začinjeni strani, ki ponuja vikend sproščanja tako za pare, kot tiste med katerimi vztrajam sama. Prva destinacija, ki jo zagledam, ponuja grško križarjenje. Pazi: za september prihodnjega leta dan. Predaleč. Januar ponuja sosednjo Italijo. Kar dvakrat, in to na območju Bolonije. Preračunavam ure vožnje in se že predčasno sekiram ali se je za druženja treba obleči preveč ali premalo. Je spodnje perilo nujen okrasek ali odvečna krama? Ker če že, bi vsemu navkljub rada smučala. Kot takrat, ko smo s študentskimi kartami letno obiskali Tignes in nas hotelirji po nekaj letih niso več želeli sprejeti. Sedaj jih razumem. Pohišstvo smo uničili. Oče mizar, odpusti mi. Pojedli vse, kar se je pojesti dalo. Na mah. Kot gosence v sušnem letu in množičnem naletu. To ni bila

skupina bodočih intelektualcev. Bila je horda neukročenih mladcev. Lačnih, žejnih in nepotešljivih (beri: sploh ne beri) in preprosto pozabi, kar si nameraval prebrati.

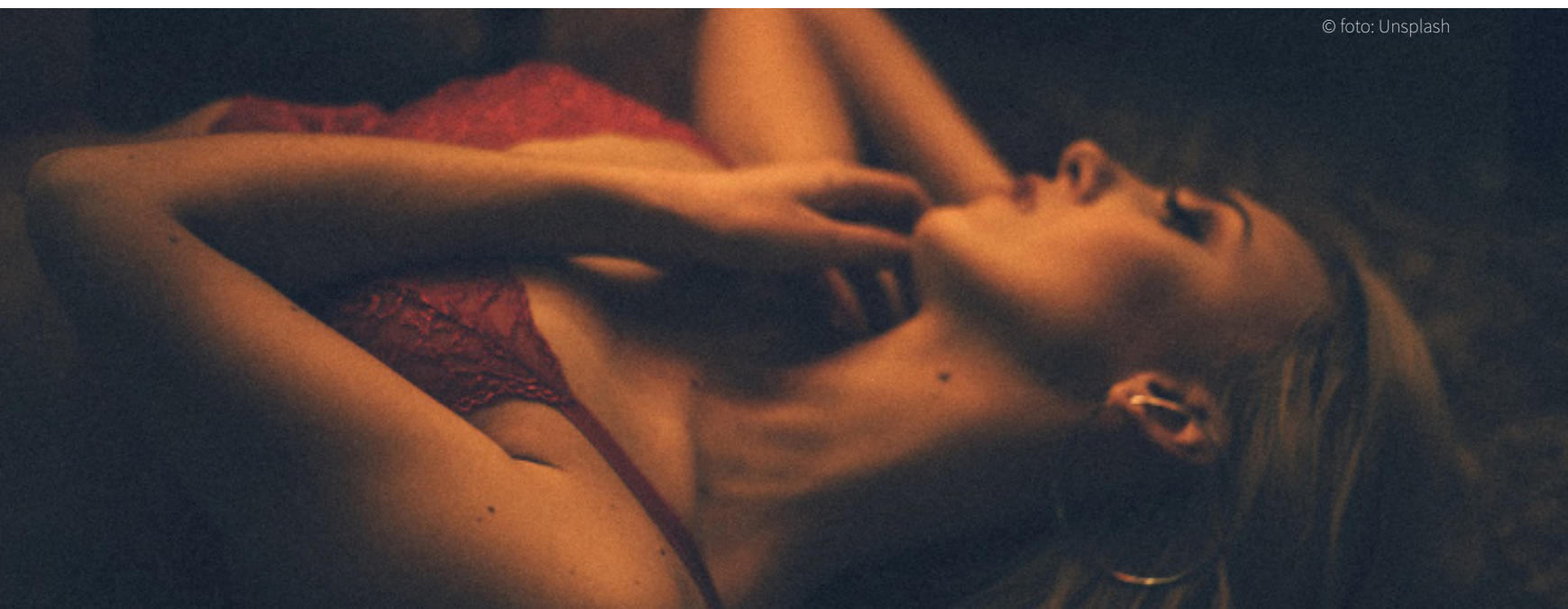
Najboljše so(n)čne zgodbe nimajo sobarice, ampak receptorji. Te najraje opazujem pri prijavi. Vedno znova me sprašujejo, ali gospod parkira jeklenega vozička. Mar gospod potrebuje pomoč pri prtljagi, ali pa se najde ta, ki vpraša direktno: "Potujete sami?"

Takemu sem že zabrusila, da me bo obiskal le mlad čeden moški prihodnje dopoldne, ki sem ga našla na spletu, in si mislila: "Lahko pa me po službi obiščeš ti in mi umiješ lase. Posušila si jih bom sama." Pa so bolj šokirani kot ob popoldanskih počitkih. Saj, če smo realni, so tako dobičkonosni, da bi jih morali bolje oglaševati. In vsak zaposlen se zaveda, da doprinašajo velik delež k njihovi plači. Pošteno, mar ne? Na njihov račun lahko izmaknete malenkost iz sobnega bara, ki so že po velikosti majhni, pa se konec leta ne bo poznalo. Čeprav tega ne priporočam. Ni vredno. Količina je tako mizerna, da ne poteši niti jutranje slabosti. Tako. Sedaj veste.

Čakam na zbrane zgodbe, ki se bodo nehote spisale na delovnem mestu dolgega pulta recepcije z več desetletno tradicijo, kot tiste, ki jih nehote beležijo mlade sobarice. Knjiga bo doživela več ponatisov kot učbenik o izgorevanju, ki nikoli ne zgori. Ne glede na to, koliko knjig posameznik piše. Vedno znova. Na eno ter isto temo. In seveda ne želim, da koga pokoplje lastna ambicioznost, ki jo zlahka proda v preobleki žrtvenega jagnjeta, želim le poudariti, da moje prijateljice to kupujejo. Vedno znova. Vsako posebej. Pri nakupu knjig za (samo) pomoč so bolj vztrajne, kot pri iskanju moškega. Prepričane so, da bo naslednja, ki jo najdejo na polici z naslovom Novo iz oddelka, ta pa se imenuje Samopomoč in osebna rast, našle recepturo za lepše in srečno življenje.

Sicer pa je čas, da iz knjigarn skočim nazaj v hotel. Ti me pač od nekdanj privlačijo. Ko zaradi njih zapustim domači naslov ponujajo zasebnost. Družini zlahka rečem, da grem na ogled turističnih znamenitosti, pri čemer govorim popolno resnico. Priznam pa, da sem najbolj vesela tistih atrakcij, ki si jih lahko ogledujem med štirimi stenami še tako turistično zanimivega mesta. 📍

© foto: Unsplash

Hitro do
specialista,
posega in
fizioterapije.

Specialisti+

010 23 24

Republika Slovenija

Ministrstvo za zdravje

1111111111

© foto: Alen Milavec

ZGODIL SE JE POK!

Izgradnja skakalnic na Kovku pod okriljem Skakalnega kluba POK je v polnem teku. Predani člani kluba in krajanji namenjajo gradnji mnogo prostovoljnih ur. Zagon jim dajejo spodbudni rezultati nadobudnih mladih skakalcev, ki bodo s prvim skakalnim centrom na severnoprimorskem nedvomno veliko pridobili.

TEKST TINA VELIKONJA

Sprva so bile smučke na Gori v hudih zimah nujne – uporabljali so jih kot prevozno sredstvo. Vse bolj pa je v Gorjanih tlela želja po tekmovanju na snežnih strminah. In ni naključje, da je prav na Gori potekala prva smučarska tekma v Srednji Evropi. Gorjanska trma in tekmovalnost sta pozneje vzpodbudili tudi druge smučarske discipline. Snežne razmere so privabliale vse več navdušencev, skakalnice so se gradile na vsakem hribu. V Tihi dolini je nastal pravi skakalni center. Skozi zgodovino se je vnema do smučarskih skokov spreminjala, a želja po obuditvi skakalnega centra je tlela v slehernem ljubitelju zimskim športov na Gori. »Vseh smučarskih dosežkov pa ne bi bilo brez posameznikov, ki so z veliko ljubeznijo do smučanja v vseh časih in pogojih delovali v organiziranju smučarskih klubov in društev. Njim in domačinom gre največja zasluga za velike dosežke Gorjanov na področju smučarskega športa,« je v zborniku Mati Gora zapisal velik ljubitelj smučanja in smučarskih skokov, žal že pokojni Emil Velikonja.

ZGODIL SE JE 'POK' IN USTANOVLJEN JE BIL SKAKALNI KLUB POK (PREDMEJA, OTLICA, KOVK)

Prav predani posamezniki so bili pobudniki ustanovitve Skakalnega

kluba POK. Ta je bil ustanovljen leta 2013 z namenom obuditve skakalnega športa na Gori. S prostovoljnim delom so za treninge sprva preplastili manjšo 12-metrsko skakalnico na Otlici. Pozneje pa so s prostovoljnim delom posekali od žleda poškodovan gozd na pobočju pod Sinjim vrhom in tako postavili temelje centra, ki bo združeval 15, 25 in 40-metrsko skakalnico z vsemi pripadajočimi objekti, med katere spadata tudi večnamenski objekt in ploščad za izvajanje kondicijskih treningov. Po pridobitvi projektne dokumentacije in gradbenega dovoljenja so prvo lopato za gradnjo zakopali leta 2015.

Z GORJANSKO DELOVNO VNEMO DO PRVEGA SKAKALNEGA CENTRA NA SEVERNOPRIMORSKEM

Gradnja poteka v več fazah, vseskozi klubu stoji ob strani tudi Občina Ajdovščina, ki projekt finančno podpira. »Razvoj športne infrastrukture je pomemben zlasti za razvoj mladih, perspektivnih kadrov,« pojasnjujejo na Občini. Doslej je Občina za skakalni center namenila nekaj več kot 150.000 evrov, 25.000 je rezerviranih v proračunu za prihodnje leto. Celotna investicija v skakalni center je ocenjena na 260 tisoč evrov. Poleg Občine gradnjo financirajo tudi

okoliški podjetniki, veliko ur prostovoljnega dela pa v uresničitev izgradnje skakalnice opravijo člani kluba in domačini. Gonilna sila razvoja skakalnega centra, predsednik SK POK Igor Polanc, predano bdi nad celotno investicijo – spodbuja in motivira, da bi kar se da najhitreje prišli do sodobno urejenega centra. Tudi sam nekoč skakalec ne skriva, da mu skoki ogromno pomenijo in ob tem izpostavi: »Skakalni center je sigurno doprinesel neko dodano vrednost za razvoj skakalnega športa za ajdovsko občino in širše gledano za celotno Primorsko. Seveda je skakalni šport nekaj specifičnega in ni namenjen rekreativnim športnikom, kar zahteva bistveno več, zato je tudi izbor bistveno manjši kot pri ostalih športih. Razvijanje in vzgoja športa je po mojem prepričanju edina prava smer v tako težkih družbenih odnosih. Naš cilje je, da pripeljemo vsaj nekaj tekmovalcev do kadetskih selekcij na državnem nivoju. Ko bodo dograjeni spremljevalni objekti, bomo lahko kandidirali tudi na razpisih za organizacijo tekmovanj v smučarskih skokih za najmlajše tekmovalce – k temu stremimo. Seveda brez pomoči in naklonjenosti gospoda župana, občinske uprave in celotnega občinskega sveta takega projekta ne bi bilo mogoče izpeljati.« Skakalnice urejajo postopoma, po času in zmožnostih. Lansko leto so se razveselili dokončanja 40-metrške skakalnice, na kateri trenirajo že od lanskega poletja. Letos jim je uspelo dokončati že 25-metrsko, 15-metrška skakalnica še čaka na preplastitev s plastično maso, ki je načrtovana že za to pomlad. Začeli so tudi z izgradnjo sodniškega stolpa. Trenutno nujno potrebujejo razsvetljava, ki bi omogočala treninge tudi v zimskem času, ko so dnevi krajši. Zajeten projekt, ki terja sicer še veliko ur in delovne vneme, pa vse bolj pridobiva končno podobo.

© foto: Alen Milavec

ROJEVAJO SE OBETAVNI SKAKALNI UPI

Trenutno v klubu trenira 8 skakalcev in 1 skakalka, ki prihajajo z Gore, Zadloga, Ajdovščine in Ceste. Za njihovo pripravo skrbita dva trenerja – Danilo Pudgar in Mitja Velikonja. Z najmlajšimi trenirajo večinoma doma na skakalnicah na Otlici in Kovku, kondicijsko vadbo opravljajo v domačem okolišju, v Športnem parku Tiha dolina in šolski telovadnici. Veliko treningov pa opravijo tudi izven domačega okolja. Pod budnim očesom dveh trenerjev potekajo treningi praviloma 3-krat tedensko. Treninge prilagajajo času, spomladi je več kondicijske vadbe in manj skokov, v času tekmovanj pa zgolj skačejo. »Kot zanimivost lahko povem, da vsako sezono tekmovalec opravi med 800 in 900 skokov, mlajši pa med 600 in 700 skokov, v poletni in zimski sezoni se posamezni tekmovalci udeležijo tudi do 12 tekmovanj,« pojasni trener

Mitja Velikonja. Udeležujejo se raznolikih tekmovanj pod okriljem SZS, veliko uspehov dosegajo tudi na otroški mednarodni turneji Alpe Adria pokal. V poletni sezoni so kot klub v skupnem seštevku zasedli odlično 5. mesto med 17. klubi iz več držav. »V letošnji najuspešnejši sezoni imamo v skokih med dečki do 13 let skupno tretjega 3. uvrščenega v državi (Mark Štrancar) ter 5. in 6. uvrščenega v nordijski kombinaciji (Andraž Velikonja 5., Mark Štrancar 6.), med dečki do 14 let pa v prvi sezoni na 60-metrski skakalnici dobro nastopa Teo Krivec. Na otroški turneji Alpe Adria imamo skupnega zmagovalca med dečki do 8 let (Lukas Velikonja) ter 4. mesto Jureta Polanca med dečki do 12 let in 3. mesto Mie Lare Velikonja med deklicami do 9 let. Lepo pa je nastopal tudi Štefan Mužina (14. mesto) iz Ajdovščine.«

© foto: arhiv SK Pok

Danilo Pudgar, prekaljeni skakalec, nekoč reprezentant, ki nas je med drugim zastopal na olimpijskih igrah v Saporu, je svojo strokovno pomoč pri treningih ponudil starejšim tekmovalcem in že se kažejo prvi rezultati. »Pred tremi leti sem se klubu pridružil kot trener. Takoj sem opazil, da je v ekipi najmlajših kar nekaj nadarjenih fantov in deklet, ki bi lahko ob strokovnem delu, predvsem pa ob rednem treningu, hitro napredovali. Pri tem je bilo velikega pomena tudi to, da je skakalni center na Kovku vse hitreje rasel in tako omogočil veliko število skokov, ki so nujni za samozaupanje, predvsem pa za varnost mladih skakalcev. Tako smo v letu in pol na tej napravi opravili več kot 1200 skokov. V letošnji poletni sezoni pa dosegli nekaj zelo dobrih rezultatov, tako da so na nas pozorni že vsi slovenski skakalni klubi,« ponosno pove Pudgar.

Mladi skakalci z veliko vnemo pristopajo k treningom in se razveselijo vsakega spodbudnega rezultata. Z velikimi upi zrejo v dokončanje skakalnega centra. 11-letni Jure Polanc je v klubu že od vsega začetka in pravi, da so skoki njegov najljubši šport. »Skakati sem začel pri 4 letih. Takrat smo skakali na 12-metrski skakalnici na Otlici. Skakat smo hodili tudi v Logatec in Žiri. Udeležil sem se veliko tekmovanj. Pri 8 letih sem osvojil prvi mednarodni pokal za klub v italijanskem Trbižu na pokalu Alpe Adria. Sedaj skačem že na 40-metrski skakalnici, ki smo jo zgradili v novem centru na Kovku. Pomagal sem tudi, ko smo v centru polagali plastiko na skakalnici. Skačem rad, ker so skoki lep in varen šport. Komaj čakam, da bo naš nov skakalni center končan – odličen bo tudi za začetnike, ker bodo vse skakalnice na enem mestu in se mlajšim ne bo treba voziti daleč.«

© foto: arhiv SK Pok

© foto: arhiv SK Pok

Mark Štrancar, ki je v letošnji sezoni osvojil tretje mesto v državnem pokalu, pove, da so mu skoki nadvse prirastli k srcu in bo vztrajal vse do cilja – skakati na planinški velikanki. Zanimiva je njegova zgodba, zakaj se je pravzaprav odločil, da bo postal skakalec. »Začelo se je, ko sva se s prijateljem za pusta našemila v smučarska skakalca. Kostum – skakalni dres si je mama sposodila v SK POK, tata pa je natisnil reklamne napise in oprema za pust je bila nared. Moj prvi skok se je zgodil, ko vsa z očetom na Goro peljala vrnit skakalni dres. Najprej z alpskimi smučkami, nato pa me je takratni trener mlajše ekipe Matjaž Gostiša vprašal, če grem 'zares' skočit in seveda sem bil za. Prvi skoki seveda niso bili kaj prida, ampak s treningom in vztrajnim delom sem kmalu stopil tudi na stopničke.«

Za prihodnost skokov na Gori se torej ni bati. Vsem, ki vlagajo v razvoj skakalnega centra svoj čas in trud, želimo, da delovna vnema ne pojenja, pač pa se skladno z uspehi mladih skakalcev krepi in razvija, ob tem pa medse privabi tudi nove skakalne upe. 📍

mebloJOGI.

Nasmejano

Zdravo

Sanjsko

Veselo

Srečno

NASPAÑO 2022!

Privoščite si sanjsko spalno doživetje na vzmetnicah mebloJOGI®.

Prodajni salon mebloJOGI® Nova Gorica 080 14 15

www.meblojogi.si

Kupon za
10%
POPUST

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL

tende • pergole • bioklimatske pergole • komarniki
plise zavese • panelne zavese • lamelne zavese
steklene stene • alu žaluzije • roloji

SenčilaRus

+386 40 186 860 ☎
info@senčila-rus.si ✉
www.senčila-rus.si 🌐

BODITE IZVIRNI

Podarite svojim zaposlenim znanje!

TEKST LJUDSKA UNIVERZA AJDOVŠČINA

Razvoj kadrov pomeni razvoj podjetja. Kljub temu pa razvijanje zaposlenih velikokrat prehitijo drugi, mogoče res nujnejši, redko pa pomembnejši procesi. Razvoj kadrov je ključna in ena najpomembnejših nalog vsakega vodje. Pomembno je, da kot vodja usmerjate razvoj svojih zaposlenih in tako iz njih zveste njihove najboljše lastnosti – verjemite, da bo zadovoljstvo obojestransko.

Izobraževanje in vlaganje v razvoj vaših zaposlenih se vedno obrestujeta. V ta namen smo za vas pripravili **bone za izobraževanja**, saj verjamemo, da si vaša ekipa ob koncu pestrega leta zasluži posebno priznanje. Z boni za izobraževanja boste svojim zaposlenim dali dragoceno spodbudo. Izkoristite priložnost in podprite ter spodbudite svoje zaposlene k razvoju talentov, ki jih imajo. Tovrstno darilo ne koristi le vašim zaposlenim, ampak tudi celotnemu podjetju, saj zadovoljni, motivirani in kompetentni zaposleni prispevajo k optimalnim rezultatom poslovanja in produktivnosti podjetja.

Naj bodo naši boni za izobraževanja nekoliko drugačno praznično darilo za vaše zaposlene. **Izbirate lahko med boni različnih vrednosti: 100, 250 in 500 EUR.**

Podarite svojim zaposlenim izbiro – naj izberejo nekaj, kar jih bo spodbudilo k pozitivni spremembi. Izbirajo lahko med različnimi skupinskimi in individualnimi izobraževanji z različnih vsebinskih področij. Udeležijo se lahko izobraževanja s področja motivacije,

trženja, prodaje, zdravja na delovnem mestu, komunikacije, organizacije in načrtovanja delovnega procesa.

Ponudimo lahko tudi izobraževanja za osebni razvoj in krepitev timskega dela. Pomembni področji postajata tudi prenos znanja na mlajše zaposlene in področje mentorstva.

Ne odlašajte in bodite z vašo izbiro tudi vi del njihove spremembe.

Ne spreglejte: Objavljen nov javni razpis za razvoj digitalnih kompetenc.

V Sloveniji smo s podporo evropskih sredstev naredili velik korak naprej k načrtnemu pristopu k razvoju zaposlenih. Nova pobuda, ki prihaja, so **digitalni vavčerji**, s katerimi lahko pridobite kar 10.000 EUR nepovratnih sredstev za kritje stroškov usposabljanj za dvig digitalnih kompetenc.

Na Ljudski univerzi Ajdovščina vam s pomočjo naših storitev pomagamo dvigniti vašo konkurenčnost, dodano vrednost ter izboljšati učinkovitost vaših zaposlenih, hkrati pa vam ponudimo roko kot svetovalci pri prijavi na javni razpis in pridobitvi sredstev ter za vas izpeljemo izobraževanja.

Vlaganje v zaposlene je naložba v dolgoročno poslovno uspešnost in najboljša investicija za uspešno prihodnost podjetja.

Za več informacij nas kontaktirajte in z veseljem vam bomo pomagali poiskati pravo izbiro za razvoj in zadovoljstvo vaših zaposlenih.

Stritarjeva ulica 1a
5270 Ajdovščina
t: +386 5 3664 750
m: +386 41 437 785
info@lu-ajdovscina.si
www.lu-ajdovscina.si

darilni bon

za izobraževanje po vaših željah

Charles Dickens,
Nell Bartlett
BOŽIČNA PESEM

Družinski muzikal
Režiserka Ivana Djilas

SOB 19. 12. | 20.00
TOR 21. 12. | 20.00
ŠNE 22. 12. | 18.00
ČET 23. 12. | 20.00
veliki oder

Iztok Mlakar
TUTOŠOMATO

Koproducent Gledališče Koper
Režiser Vito Taufer

TOR 28. 12. | 20.00
veliki oder

T0538522 47
Eloagajna@sng-ng.si
Več na www.sng-ng.si

SILVESTRSKA PREDSTAVA

Jure Karas

REALISTI

*Kabaret za pet igralcev, pijanca
in občinstvo*

Režiserka Tijana Zinajić
100. ponovitev!

TOR 31. 12. | 19.00
veliki oder

PREDPRODAJA do 20. 12. 2021
18 € parter, 13 € balkon
REDNA CENA 20 € parter,
15 € balkon

Jacob in Wilhelm Grimm
JANKO IN METKA

Gledališko potovanje
Režiser Andrej Jus

ČET 6. 1. 2022 | 18.00
mali oder

Jaz sem tko srečna.
Jaz sem tko srečna.
Jaz sem tko srečna.
(E. Mahkovič, T. Gregorič
Tridesetletnice)

**NAJ SE V LETU 2022
ŠIRI SREČAI!**

Eva Mahkovič, Tereza Gregorič
TRIDESETLETNICE

Tragikomična slika
Režiserka Tijana Zinajić

ČET 13. 1. 2022 | 20.00
SOB 22. 1. 2022 | 20.00
mali oder

*Za praznike podarite
sebi in svojim bližnjim
paket zdravja.*

Aróviva

Jakob Krečič - dopolnilna dejavnost na kmetiji
Polževa 32a, 5270 Ajdovščina
Telefon: 040 219 175

© avtor: arhiv UTVV

TEKAŠKI DOGODEK UTVV

Preizkusite svoje meje kot tekači ali pa sodelujte kot prostovoljci – prav vseh smo veseli! Morda bo tako tudi vaše življenje aktivnejše in polno novih doživetij!

TEKST ULTRA TRAIL VIPAVSKA DOLINA

Domačini poznamo našo Vipavsko dolino in vemo, da ponuja neverjetne razglede, vrhove in vinorodne gričke kjer se lahko sprostim, umirimo, ter vzdržujemo gibanje in zdrav način življenja. Konec oktobra se je prav v Vipavski dolini odvila vrhunška mednarodna tekaška prireditev, Ultra trail Vipavska dolina, ki je preko tekačev, njihovih spremljevalcev ter navijačev našo dolino ponela v svet. Pri tem niso okusili le narave, kulinarike ter zgodovinske in kulturne dediščine Vipavske doline, ampak tudi ogromno srčnost in nesebičnost prostovoljcev. V zadnjih letih so v Evropi in ostalem svetu v porastu trail dogodki, ki spodbujajo pohodništvo in tek v naravi, kar daje našemu UTVV Slovenia dodatno veljavnost.

Na prvenstveni jesenski izvedbi, prestavljeni iz spomladanskega termina zaradi epidemije, je 1300 tekmovalcev iz 36 držav lahko izbiralo med trasami petih različnih dolžin ter zahtevnostnih stopenj. Trasa Emperor je s 160 km resnično velik preizkus fizične in psihične pripravljenosti tekača, hkrati pa izjemno doživetje narave, saj ta trasa zaobjame celotno Vipavsko dolino oz. njene najvišje vrhove. Tekači startajo v Ajdovščini in se preko tehnično zahtevne planote Trnovski gozd, Malega Golaka, Čavna, Kujlja ter Vitovelj spustijo do Lijaka, povzpnejo na Sveto Goro, prečkajo dolino preko Nove Gorice-Trga Evrope, kjer simbolično z enim korakom prestopijo mejo ter se usmerijo na Kraški del s Cerjem, Tabrom, nato po Vipavskih gričih prispejo do Preserji, Lož in Podnanosa. Za zaključek prečijo še mogočen Nanos in se spustijo v ciljni prostor v Vipavi. Tudi Centurion – 106 km starta v Ajdovščini in se najprej povzpne na »Goro«, dolino pa prečka preko Batuj. Gladiator – 51

km starta v Vipavskem Križu, Legionar – 30 km pa v Vipavi, vsem pa je skupen zahteven vzpon na Nanos in cilj v Vipavi. Prečkanje ciljne črte vsakemu tekaču pomeni veliko osebno zmago. Po letu dni premora zaradi epidemije je šesta izvedba UTVV Slovenia ponudila kar nekaj novosti, med njimi sta tudi Asterix – 13 km ter pohodni Obelix - Hike and Wine med vinogradi Vrhpolja, Slapa ter Lož, ki je jesenske barve povezal z doživetjem kulinarike ter prikazal zlate čase, ki v Vipavski dolini ponujajo celoletne odlične pogoje za športne užitke. Ob vsem tem se moramo zavedati, da ima večina tekačev ob sebi domače, spremljevalce in tudi navijače, ki jih polni upanja in pripravljenosti spremljajo po celotni dolini in prav ti dogodek in dolino doživijo tudi iz turističnega vidika.

Veliki zmagovalci 6. izvedbe UTVV Slovenia so postali:

- **60 km** - Poljak Roman Ficek z rekordnim časom (20:00 h) ter Madžarka Timea Losonc (28:21 h)
- **100 km** - Slovenca Jon Lihteneger Vidmajer (13:05 h) ter Alenka Pavc (16:22 h)
- **50 km** - Slovenca Marko Tratnik (4:34 h) in Petra Tratnik (4:56 h)
- **30 km** - Francoz Julien Delaris (2:23 h) ter Slovenka Ana Čufer (2:47 h)
- **13 km** - Slovenca Nejc Uršič (00:53 h) ter Lucija Krkoč (00:54 h)

Letošnja velika novost je bil tudi prenos dogodka preko LIVE STREAM, ki je pomembno dopolnil medijsko pokritost ter tudi novinarsko konferenco, na kateri je direktor Boštjan Mikuž povzel celoletne priprave ter program dogodka. Ekipa snemalcev in povezovalcev so spremljali zmagovalce ter v živo povzeli zgodbe in

celotno dogajanje na progi, na okrepčevalnicah ter v cilju. Projekt je bil tehnično obsežen in je zahteval veliko priprave in angažiranosti. Ta novost je dobrodošla predvsem za tuje tekače, saj omogoča spremljanje vsega dogajanja in predvsem ažurno poročanje o zmagovalcih. Hkrati pa dvigne nivo profesionalnosti, saj omogoča tudi predstavitev sponzorjev ter celovito turistično prezentacijo Vipavske doline.

Organizacijsko je dogodek podprlo pet občin: Vipava, Ajdovščina, Renče-Vogrsko, Miren-Kostanjevica in Nova Gorica, ter povezani turistični zavodi. Zato je to praznik celotne Vipavske doline, promocija njene narave in dobrotelnosti, srčnosti, nesebičnosti ter solidarnosti, kar je vsekakor fenomen v Slovenskem in tudi Evropskem prostoru. Na letošnjem dogodku je sodelovalo kar 360 prostovoljcev in večina je bila domačinov iz celotne doline! Prav vsak je prispeval del svojega časa in energije ter marsikateremu tekaču z drobno pozornostjo, navijanjem ali pomočjo omogočil priti v cilj in kar je še pomembnejše, morda spremenil pogled na trenutne negativne svetove vibracije.

Prostovoljci so dogodek otvorili z označevanjem prog, največ pa jih je bilo na 17ih okrepčevalnicah preko celotne trase, ki so jih s ponosom prevzela društva Vipavske doline: Športno kulturno turistično društvo Sinji Vrh, Jamarsko društvo Danilo Remškar, Člani Planinske sekcije Kamnje pri Planinskem društvu Ajdovščina, Člani Planinske skupine Šempas pri Planinskem društvu Nova Gorica, Turistično društvo Grgar, Zavod za Šport Ajdovščina, Občina Renče-Vogrsko, Zavod za turizem Miren-Kras, Društvo Tabor nad Dornberkom, Grad Rihemberg – Turistična kmetija Tončevi, Turistično Društvo Vrtovče, Krajevna skupnost Lože, Kulturno-Turistično-Športno društvo Zdravljica Lozice, Športno društvo Tekachi Vipavske doline, Turistično društvo Lanthieri Vipava, Vzgojni zavod Planina ter Kulturno izobraževalno društvo Teodozija. Nekatera društva so bila letos prvič z nami, večina društev pa so praktično že duša dogodka. Tekachi na najdaljši 160 km progi imajo na razpolago 46 ur, da prispejo v cilj, toliko časa tudi poteka sam dogodek – in prav toliko časa so prostovoljci na delu. Torej kar neverjetnih 46 ur, kar pomeni dva cela dneva in tudi dve celi noči! Nadvse nas veseli, da ta društva rastejo skupaj z UTVV Slovenia, dobivajo podmladek ter so že danes pripravljena na sodelovanje v letu 2022! Zdi se, da je prav ta mednarodni dogodek tisti, ki poveže domačine, jim da novega zagona in odpre nove možnosti sodelovanja.

Vzdušje na startih ter v cilju je zaživelo predvsem zaradi društev, ki so predstavili kulturno dediščino naše doline ter mladostno energijo: Pihalni orkester Vrhpolje, Plesni center ADC, Kulturno društvo Vipavski tamburaši, Zavod Vipavski Križ ter Kulturno izobraževalno društvo Teodozija, ki so nam pripravili zgodovinsko kuliso ter pravo borbena vzdušje, ki kar ponese korak tekačev. Za varnost tekačev so skrbeli gorski reševalci GRS Ajdovščina, GRS Vipava ter HRI Nova Gorica. Letošnji odstopi niso bili povezani z poškodbami, kar je razveselilo organizatorje in reševalce. Dogodek so dokumentirali prostovoljci med fotografiji, dodatno varovali redarji ter planinska društva, šoferji ter 'metle', ki so še isti dan skoraj v celoti očistili planinske in druge poti. Hvala prav vsakemu!

Tudi zgodbe prostovoljcev so zanimive, saj srečajo veliko zanimivih in borbenih ljudi, ki so z vsakim korakom bližje cilju – uresničitvi neverjetnih izzivov. Barbara Glažar, prostovoljka na okrepčevalnici pri Abramcu je bila za izkušnjo zelo hvaležna: »Ma hvala vam! Zame je bila izredna čast sodelovati na tako dobro organiziranem dogodku.

Odlična promocija športa, Slovenije. Računajte name drugo leto, mogoče celo kot tekmovalko. Tako zelo ste me navdušili. Ena tistih situacij, ko človek ne ve, ali je tekač tisti, ki oblikuje tekmo ali pa je morda tekma tista, ki oblikuje tekača ter tudi prostovoljca. Da cela čudovita Vipavska dolina tako diha z UTVV in vsakim udeležencem, ste pa zaslužni prav organizatorji.«

Vsekakor moramo omeniti še našega najbolj borbenega »Emperorja«, ki je za svojih 160 km potreboval 45 ur in 32 minut. Temnopolti tekač Meheza Walla iz Toga, ki trenutno živi v Franciji, je našemu dogodku dal posebno zgodbo. S svojim tekom je lovil časovne omejitve na progi in prostovoljci so mu na vse možne načine pomagali: nekateri so ga pričakali sredi gozda ter ga pospremili, mu pripravili harmonikarsko motivacijo, ga podkrepili s čevapčiči ter pico, dali sendvič za v nahrbtnik, navijali na vse možne načine in prav vsi so upali, da bo prišel v cilj. Njemu na čast so namreč Tekachi Vipavske doline okrepčevalnico predstavili in mu tako omogočili, da je ujel časovno zaporo in se hkrati tudi najedel. Srčnost in iznajdljivost sta mu dala moč, da je suvereno opravil z Nanosom ter ob koncu zapisal: »UTVV je najboljša in meni najlepša tekma. Celotna dolina je bila mobilizirana zame, otroci so me spremljali na poti, prostovoljci so mi svetili na pot, celo mame so me spodbujale ter tekle z menoj in mi tako omogočile, da sem ulovil časovni limit. Na cesti so celo napisali moje ime, tega še nisem doživel! Ja presrečen sem, še je človeštvo na tej zemlji in to mi omogoča, da tudi jaz lahko črпам svojo moč. Taka doživetja so potrditev mojih sanj. UTVV si bom zapomnil kot mojo najboljšo življenjsko izkušnjo, hvala za vso motivacijo in srčnost, najboljši ste!« Tudi odzivi slovenskih tekačev so inspiracijski, Andraž Pogorevec je zapisal: »Prvič sem se udeležil vašega trail teka na 106 km razdalji, saj sem se šele letošnje leto začel resneje ukvarjati s trail teki. Na srečo se mi je vse poklopilo in osvojil sem 2. mesto. Tekma pa je bila od vsega začetka vrhunska... Vrhunska organizacija, proga odlično označena, na postojankah odlično vzdušje... Skratka fenomenalno. Prav tako sem v tem tednu spoznal Vipavsko dolino in moram priznati, da se mi je še bolj vtisnila v spomin njena čudovita narava in tekaške stezice, ki jo oblegajo. Pohvale organizaciji in hvala za čudoviti spomin, ki ga bom nosil vse življenje v sebi!!!!!! ČESTITKE in poklon vsem prostovoljcem in organizatorju.«

In še besede italijanskega ultraša Vittorio Benvenuti, ki je že pretekel vse najdaljše tekme na svetu: »Ta vikend sem bil v Sloveniji na ultraškem dogodku UTVV. To je bila tekma polna izzivov, brez popuščanja, izziv, z dolgo nočno izmeno. Okrepčevalnice so bile polne navdušenja - sredi noči, v gozdu so me bodrili takti glasbe in vsakega tekača so pričakali z navdušenjem. Na vsaki okrepčevalnici smo jedli nekaj drugega – čevapčiče, izpod peke, zrezek, ter pico! Neverjetno! Čestitke organizatorjem za tako strast in energijo!«

Naj zaključimo z eno neverjetno zgodbo, ki se je odvila sredi noči v ciljnem prostoru v Vipavi. Po 100 km skupnega teka sta namreč v cilj skupaj pritekla Hrvat in Hrvatica, z roko v roki - vsa vesela sta se objela in dobila medaljo. Kar naenkrat pa je iz svojega tekaškega nahrbtnika vzel majhno škatlico ter svojo so-tekačico zasnubil ter ji ponudil prstan. Vsi, ki so bili takrat v cilju so jokali – čeprav je rekla DA. Tudi mi jima želimo, da bi ju tek in narava še naprej povezovala ter jima dajala novo motivacijo in energijo. Tako kot tudi vsem vam! Mi smo naredili že nov korak, usmerjen proti 2022, saj smo že začeli s pripravami na 7. izvedbo dogodka UTVV Slovenia, ki bo ponovno v spomladanskem terminu in sicer med 6. in 8. majem 2022! 📍

Flower Power
ZALPANA Prvi NAKUP.

zelimo vam

VESELE PRAZNIKE

**NAKUPUJTE
VIRNO**

**NAKUPUJTE
Pametno**

**VAŠA
DOŠETA**

PCT OBVEZEN
POGOJ

Miza RICHARD YONETT

JEDILNICE & MIZE & STOLI

Miza CASTEL

Miza KOPAR

LJUBLJANA | CELJE | KOPER | NOVO MESTO | MARIBOR

www.harveynorman.si

UJETI V ČASU

TEKST BOJAN BIZJAK

Ko sem lani pisal o koronski krizi, tudi letos ne morem mimo duševnega zdravja družbe. Zabredli smo v raznoumje, v teorije in terorije. Oblast ima pravico, da krepi svoj položaj, tudi s sredstvi, ki niso vedno legitimno legalne, če se izrazim s pravniško in politično govorico. Nasmihal sem se ob vseh protestih, ki so bili iskreni, deloma tudi režirani, da bi se ustvaril vtis, kako smo demokracija, ki premore tudi ekscesne procese znotraj družbe. Zdi se, da je družbena patologija dobila nove bolezni: nestrpnost, kljubovalnost za vsako ceno, nestrinjanje s strinjanjem politike, ki smo jo legalno in legitimno postavili in jo vestno plačujemo. Mislim, da je problem zaradi koronskih ukrepov, ki se tako dinamično spreminjajo, golobji kot ga razumejo teoretiki političnih in socioloških strok. Če pogledamo v zgodovino, so se epidemije reševale na več načinov, vsekakor pa na dva osnovan: na strogi karanteni in razseljevanju – na ta način je v naše odročne kraje prišlo nekaj družin iz mest v času kuge. Danes seveda ne moremo govoriti o trdi karantenski politiki, ker je svoboda tudi v tem, da se izpostaviš bolezni. Dojemljivost večine je vedno neko povprečje, ki izzove tiste presežne dojemljivce, ki vse razumejo širše in golobje, vmes se pa znajdejo tudi profesionalni nergači – teh je razmeroma malo. Družba je vsekakor zbolela za novo obliko distanciranja, za brezbrzičnostjo, ki težko poveže ljudi v solidaren odgovor na koronsko krizo. Zagotovo so v tej režiji prisotne tudi elite, ki sanjajo zmanjšanje populacije, da se lahko ustvarja stabilen dobiček. Tisti, ki se spoznajo na ekonomsko logiko, bi morda rekli, več ljudi, več dobička, več proizvajalcev, več dobrin, več potrošništva: ne, stvar se ustavi pri naravnih zakladih, ki niso brezmejni. Zato tudi skrb za okolje in boji za strateške resurse. In smo v organiziranem kaosu. Korona je zdaj samo prirodno sredstvo, da se preiščejo možnosti in zmožnosti obvladljivosti ljudi; kako, do kakšne mere in na kakšen način – to ni samo naš problem, to je v vseh razvitih državah, o ostalih se molči v javnih sredstvih obveščanja, splet je pa itak ropotarnica vsega, kjer ni nobenega ravnotežja med je res in ni res – enkrat zmaga eden, enkrat drugi. Nisem med zanikovalci virusa, ta je tu, in bo tu, evlucijsko gledano: koliko takih virusov pa že pozna naš imunski sistem – kar nekaj; bogatejši bomo za novo imunsko izkušnjo, ki si jo telo zapomni, če virus preživimo. Virus je nenadoma postal politično vprašanje, prej kot zgolj in samo zdravstveno. Politika odloča o razmahu ali ne razmahu. V demokraciji je dovoljeno vse, kar ni izrecno prepovedano. Diferenciacija demokratičnih procesov je v zadnjih sto letih prinesla mnoge zakonodajne nesmisle, povsem demokratično dosežene: pregon Judov, recimo, volilna pravica žensk, zelo pozno dosežena, mnoge zdravstvene prepovedi ob epidemijah ... Cel spekter je teh »demokratičnih« nesmislov, ki so privedli tudi do vonj in demokratično zaukazanih pobojev – vse novodobne vojen: Irak, Sirija, Afganistan, Libija, vojne na prostorih bivše Jugoslavije, ko so že bili zasnovki demokracije ... In danes imamo hibridne demokracije, ki so varovalke dosti večjih sistemov kot so države, integrirano vladanje – denar je sveta vladar. Ta krik ne bo odpravil virusa, ne. Že v lanski kolumni sem se spraševal, zakaj država ne vlaga v preventivne programe, v vzgojo za izboljšano imunost. Ne,

raje naganja ljudi, da se cepijo, nekdo bo imel od tega dobiček, zagotovo. In nihče ne odgovarja, če se komu kaj zgodi. Tukaj naletimo na paradoks: država, naj bi bila pravno organizirana družba, ki ima dolžnost, da zaščiti svoje državljane – mar jih res!? Prav pri cepljenju se je izkazalo, da državljane sili v nekaj – pa nisem proti cepljenju, cepil sem se – zavedam se pomena tega ukrepa, kako jim je malo mar, kaj bo z ljudmi. Morala bi biti zavarovalniška varovalka, da bi nekdo sodno odgovarjal, če se cepljenemu, kaj zgodi, čeprav je za zdaj cepljenje prostovoljno, vendar obstaja tiha prisila s postavljanjem novih pogojev: sosednja Avstrija, recimo, bo 1 februarja prešla na obvezno cepljenje – za moderno demokracijo nepredstavljiv ukrep. Taka prisila bo moral biti drugače pravno pokrita, ali pa demokracije ne bo več. Kaj bi se ukvarjal s problemi pri sosedih – doma jih je zadosti.

Potreba po druženju je vsekakor bazična potreba, je socialni akt družbene kohezije – morda je to demokraciji v napoto, kdo bi vedel. Koronska kriza je odvelkla ljudi v neko novo sobivanjskost, ki se zanaša na moderno tehnologijo, ki naj bi nadomestila sočloveka – mar res. Jaz temu rečem, da gre za digitalno učlovečenje. Nov način dojemanja, da so še drugi na svetu, da imajo hrepenjenja, želje in žalosti. Ni pa vsaka misel za javno rabo. Veliko sem jih zadržal zase, za tiho pomenkovanje, za umik vase, kjer brli mehkoča življenja. Na nekem forumu so me vprašali, kako pisatelj doživlja koronski čas. In sem odgovoril: piše. V tem, kar znam in zmorem, najdem svoj smisel; trudim se, da nisem nikomur v breme, da pa sem komu v veselje, mi daje zadoščenje, da sem in da bom.

Zadnji kos kolumne naj bo sporočilo občanom: Spoštovani, dojeli ste, da je virus usoden bič, ki vam je zadal veliko ran, nekaterim tudi krvave in gnojne, nekaterim je prinesel sveče, vence ... Pa se bomo zagotovo znali organizirati na način, da bo nam kolektivno preživetje pomembnejše od sebičnosti, od goljufivega kupovanja PC pogojev. Ko se sprehajam po Ajdovščini, lahko ugotavljam, da se spreminja njena duhovna klima – vse več je spoštljivih mladih ljudi, celo pozdravijo kdaj pa kdaj, vse več je upanja na njihovih obrazih, vse več je plamenov upanja, ki naj se razrastejo v kres preživetja. Nove generacije si krojijo svet po svoji meri, žal pa je politika, ne na občinski ravni, ne, na sploh zagledana v prevrednotenje vrednot. Treba se je zavedati, da je virus dostojen sovražnik in si moramo prilagoditi taktiko bojevanja: primerna zaščita, distanca, tam, kjer je nujno, higiena in preventiva, prav slednja je zelo pomembna. In prepričan sem, da bo Ajdovščina še vedno mesto upanja, mesto burjaste zagnanosti, mesto idej, mesto s poslanstvom – nenazadnje sem tu napisal skoraj cel svoj opus romanov in tudi drugih knjig. Tako to je, ujeti smo v času, ki je pijan vrtiljak usod. 📍

ZIMOVANJE

TEKST PETRA MIKLAVŽIČ

Ko se konec novembra jesen dokončno prelevi v zimo in me prvič zazebe do kosti, se zavem, kakšno moč ima narava. S svojimi predvidljivimi spremembami me vedno znova ujame nepripravljeno. Takrat se s čajem ugnezdim pod toplo odejo in pričakam svoj najljubši letni čas. V nasprotju s poletjem, ki v svojem dolgem svetlem delu dneva vabi k poležavanju v senci, mokrim norčijam, zvečer pa k vročim zabavam, je zima tiha in preišljujoča. Kadar se odpravim v naravo, mi hlad ne omogoča počitka. Vabi me k sprejemanju, da imam na zunanje dejavnike le malo vpliva in da je to, kako toplo mi bo sredi mrzle zime, predvsem odvisno od mene. Krhko je ravnotežje med zunanjim in notranjim svetom.

Narava s svojimi zakonitostmi od nas zahteva nenehno prilagajanje spremembam. Ko dežuje, odpremo dežnik, pokrivalo pa si nadenemo, kadar nam brije za ušesi. Pri pričakovanju teh sprememb nam pomaga vremenska napoved. Do nje lahko dostopamo na mobilnem telefonu in tako življenje je preprosto. Kdaj se zgodi, da se napoved ne uresniči, in takrat preživimo ves dan z zaprtim dežnikom, obešenim čez podlaht. V jezo nas spravi, če smo ga odloženega kje pozabili, kajti prihodnjič ga bomo potrebovali. Spremembe v naravi poznamo že stoletja in jih dobro sprejemamo. Zdi se nam samoumevne, in čeprav včasih nergamo, se proti njim ne borimo. Še zdaleč pa spremembe v naravi niso edine. In bolj kot te nas bremenijo tiste, ki jih povzročamo sami. Zgodijo se že dolgo pred tem, ko se jih zavemo, in naposled terjajo, da se odzovemo. Ljudje nismo le nemočni obiskovalci našega planeta. S svojimi dejanji korenito posegamo v ravnovesje v naravi ter vplivamo na našo skupno dobrobit. Lagodno življenje, ki smo si ga ustvarili, nas včasih tako zaslepi, da raje izberemo lažje odločitve, ki imajo škodljive učinke. Onesnaževanje, globalno segrevanje in ne nazadnje trenutna epidemija so odraz naše brezbržnosti ter malomarnosti. Njihove posledice nam nastavljajo ogledalo in nas opozarjajo, da smer, v katero gremo, ni prava.

Ob koncu letošnjega leta virus že dobro poznamo, vendar še vedno ne obvladujemo njegovega naglega širjenja. Zdi se, da od nas zahteva nemogoče – da spremenimo svoje navade. Življenje z maskami nam je tuje, strožje upoštevanje medsebojne razdalje prav tako. In nismo vajeni, da na vhodih v poslopja preverjajo naše zdravstveno stanje. Vse te novosti krojijo naš vsakdan in nismo jih sprejeli zlahka. Upiramo se jim. Namesto tega, da bi se med seboj povezali in skupaj učinkovito izkoreninili to nadlogo, se med nami poleg virusa širijo nezaupanje, tesnoba in strah. Vendar to ni nekaj nepričakovanega. Začetek vsake spremembe je povezan z neprijetnim občutkom. Udobje se je razblinilo in treba se je prilagoditi. Življenje se je spremenilo in s seboj prineslo negotovost. S strahom pred neznanim najbolje opravimo tako, da si priskrbimo zanesljive viře informacij. Vendar te niso zmeraj jasne kot vremenska napoved. Če so preveč strokovne, jih težko razumemo in nas zmedejo. Takrat se prepustimo tistim, ki to področje bolje obvladajo. Le tako se znebimo dvoma, ki nas razjeda. Pomembno je, da s svojimi dejanji ne varujemo zgolj sebe, temveč tudi druge.

Kakor se znajdemo v mrazu, da preprečimo ozeblino, je sposobnost premisleka, prilagajanja in sprejemanja pravih odločitev naša največja moč. Način, kako se ljudje odzivamo v stresnih okoliščinah, določa kakovost našega bivanja. Vendar naše odločitve ne vplivajo le na nas, temveč tudi na okolico ter na družbo kot celoto. Temelj skupnega sobivanja je zaupanje, in čeprav se sliši tvegano, je to edini način soustvarjanja blagostanja za vse nas. Izjemne razmere nas na to opomnijo. 📍

Vesele
PRAZNIKE

VAM ŽELI EKIPA

by infex projects

2 objekta 48 stanovanj
2023 4 etaže 1 garaža

WWW.REZIDENCELOTUS.COM

© foto: arhiv KSD Ajdovščina

IZVAJANJE ZIMSKE SLUŽBE

Zimsko vzdrževanje cest ali zimska služba obsega sklop dejavnosti, ki so nujno potrebne za zagotavljanje prevoznosti cest ter varnosti prometa v zimskih razmerah. Zimske razmere nastopijo, ko je zaradi snega in poledice ovirano ali ogroženo normalno odvijanje prometa.

TEKST KSD AJDOVŠČINA

Zimska služba zajema:

- postavitve, vzdrževanje in pospravljanje snežnih kolov;
- posipanje cest in pločnikov s soljo in peskom;
- strojno pluzenje cest in pločnikov;
- ročno čiščenje pločnikov, stopnišč, prehodov, mostov ter čiščenje cestnih požiralnikov;

Izvajamo jo od 15. novembra do 15. marca oziroma v obdobju trajanja zimskih razmer. Na območju občine Ajdovščina in občine Vipava skrbimo za 366 km cest.

S posipanjem cestišča pričnemo ob nevarnosti nastanka poledice ali ob pričetku sneženja, ko se začne sneg oprijemati cestišča. Pluzenje se po Pravilniku prične, ko je na cestišču več kot 10 cm snega, običajno pa s pluzenjem začnemo že prej.

Vzdrževanje prevoznosti posameznih cest v zimskih razmerah je opredeljeno s prednostnimi razredi in prioriteta izvajanja, v katere so ceste razvrščene glede na kategorijo, gostoto in strukturo prometa, geografsko-klimatske razmere ter krajevne potrebe:

1. pomembnejše lokalne ceste, zbirne mestne in krajevne ceste - kjer poteka javni prevoz, šolske poti
2. ostale lokalne ceste, mestne in krajevne ceste
3. javne poti po krajevnih skupnostih, površine za pešce, parkirišča, kolesarske steze

Za potrebe izvajanja zimske službe v nižjih predelih vipavske doline imamo na razpolago več ekip, ki se razporejajo na pet traktorjev, dve poltovorni in eno kamionsko vozilo. Na območju višjih predelov - Gore pa izvaja zimsko službo deset naših podizvajalcev, ki z delom pričnejo ob prvi zmrzali oz. prvem snegu in z delom končajo v pozni pomladi, ko se temperature ustalijo nad lediščem. Predvsem na teh področjih je zimska služba svojevrsten izziv, saj so obdobja sneženja po navadi daljša in delo velikokrat oteži še burja. Z burjo nastajajo snežni zameti katerih pluzenje in posipanje je še posebej zahtevno.

Posipni material je sestavljen iz soli in drobljenca v razmerju med 1:2 do 1:3. V centralnem skladišču, ki se nahaja v Operativnem centru, imamo pred začetkom izvajanja zimske službe na razpolago 50 m³ drobljenca in 80 ton soli. S porabo zaloge obeh materialov sproti dopolnjujemo. Od

tu material razvažamo tudi v tako imenovane solnice. To so namenska skladišča za posipni material, ki se nahajajo po celotnem območju Gore in služijo kot dodatna lokalna skladišča posipnega materiala za potrebe izvajanja zimske službe s strani naših podizvajalcev. Nahajajo se na Colu, Predmeji, dve v Vodica, na Kovku, v Višnjah, v Žagoliču, ter dve v Podkrajju. Postavitev druge v Podkrajju smo zaključili letos, tik pred pričetkom zimske službe. Število in postavitev solnic prilagajamo potrebam, s sprotnim pregledovanjem pa ugotavljamo potrebo po dodatnih kapacitetah. Zaloge materiala in potrebo po dopolnjevanju nam ažurno sporočajo naši vestni podizvajalci.

V Operativnem centru KSD d.o.o. Ajdovščina, Tovarniška cesta 5c, se sol za posipanje javnih površin, ki niso v upravljanju KSD d.o.o. Ajdovščina, izdaja samo na podlagi naročilnice in po predhodnem dogovoru. Izdajamo jo le pravnim osebam ter predstavnikom krajevnih skupnosti. Občanom je na voljo na za to določenih mestih v posamezni krajevni skupnosti in običajno so posode s soljo za posipanje postavljene v bližini ekoloških otokov.

Vsa vozila za izvajanje zimske službe, vključno z vozili podizvajalcev, imamo opremljena s sistemom GPS, ki omogoča sledenje in

komunikacijo z upravljalci voznega parka. Takšen način spremljanja plužnih enot nam omogoča večjo učinkovitost in dokumentiranje izvedenih del.

Da bomo zimsko službo lažje, hitreje in bolj kakovostno opravljali, prosimo vse občane, da poskrbite za prehodnost javnih cest in poti. V zakonu o cestah je navedeno, da je postavljanje ograj ali nameščanje predmetov na ali v cestno telo prepovedano. Kljub temu nam pri opravljanju zimske službe večkrat povzročajo težave neprimerno parkirana vozila, vegetacija, skladovnice drv in električni pastirji, ki so postavljeni na območju varovalnega pasu ceste.

Letos se je zimska služba na Gori začela relativno zgodaj, saj smo s prvim posipanjem začeli že sredi novembra, s pluženjem snega pa konec novembra, ko je na območju Gore že ob prvem sneženju zapadlo do 30 cm snega. Prava zima se je torej vsaj na Gori že začela.

Za vse informacije o izvajanju zimske službe smo dosegljivi na tel. št. 031 648 215. Pokličite nas tudi ob izrednih dogodkih kot so zameti, plazovi in podrta drevesa!

“Obljučite nas v T-2 poslovalnici
SUPERNOVA NOVA GORIČA,

Pri OBI centru - Za vas od 2010.

Optimalna izbira za vas!

Orežni
Optimum **2999€**
za 12 mesecev

T 064 160 160
064 275 555

Več na
www.prodajna.magneta.si
ip.magneta.si/t2.com

Prodaja – servis nove in obnovljene računalniške opreme

Bilaz

Mag. Bilaz
Kovačič
Bilaz Bilaz

TELEFON
064 275 555

18 let
www.bilaz.si

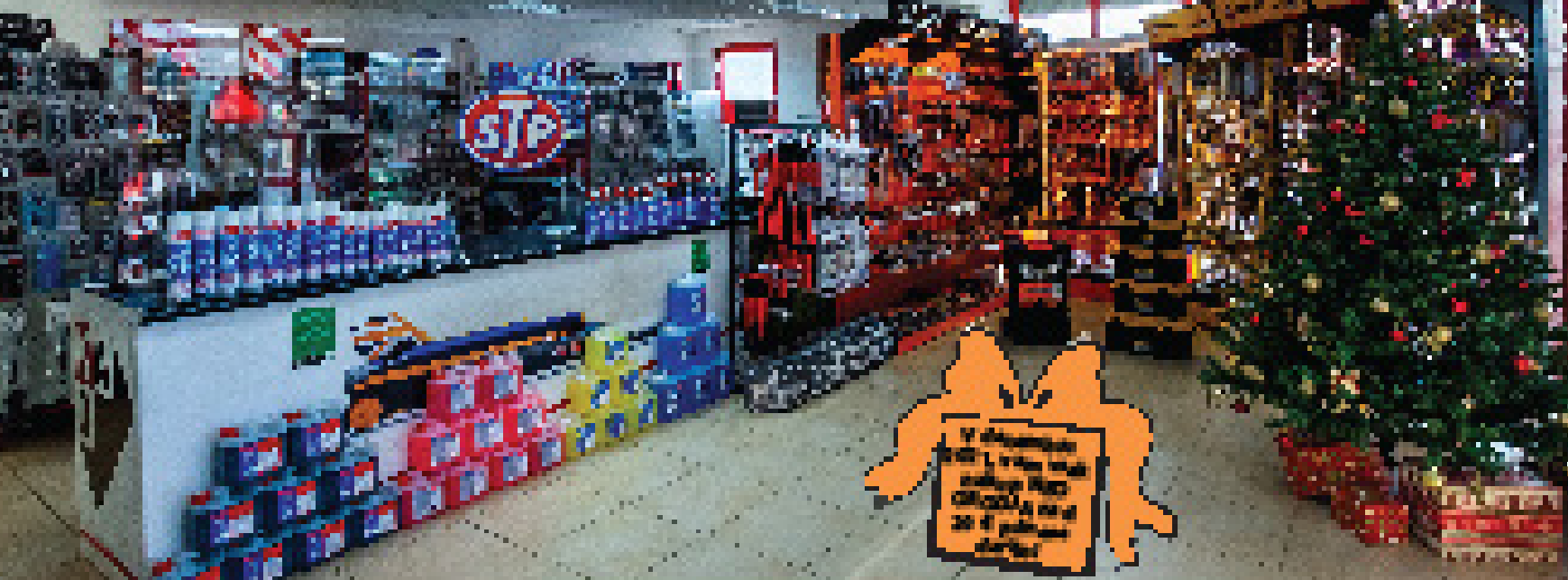

KA3 Ajdovičina
Vpavska cesta 6A
5278 Ajdovičina
T: 041 703 590
E: trgovina@ka3.si

Odprta: 8.00 – 19.00

KA3 Šempeter pri Gorici
Zelcerjeva 23A
5290 Šempeter pri Gorici
t: 051 810 125
E: sempelet@ka3.si

Sebotat: 8.00 – 13.00

TRGOVINA Z AVTODELI, AVTOKOZMETIKO IN ORODJEM

Zaščitite avto med zimo

Keramična tehnika oblikovanja, ki poveča globino barve, njen sijaj in ustvari vodni odboj ter zaščito pred umazanijo do 12 mesecev.

CeramicPro

© foto: arhiv Duje Meštrović

NOGOMETNE IKONE

Ikona (grško: εἰκόν [eikon, ikon] = podoba) je v širšem pomenu slika z versko vsebino. V ožjem pomenu je to verska slika značilna za Bizantinske obrede. V zahodnem svetu je to slika, kip ali relief v prvi vrsti umetniško delo, ki vernike spomni na določene verske resnice, dogodke ali osebe.

TEKST MIRALEM MURATOVIĆ

Tako tudi nogomet, s štirimi milijardami oboževalcev daleč najbolj popularen šport na svetu in najbolj pomembna postranska stvar na Zemlji, v mnogih predelih sveta velja za religijo. Spomnimo, legendarni Maradona ima v rodni Argentini svojo cerkev. Na meji, ali pa tudi ne, religioznemu pristopu temu športu so prav gotovo tudi prebivalci Dalmacije. Tako se je skupina fantov iz okolice Splita odločila, da svoje nogometne bajke zapakira in pošlje v svet v obliki zapisov na družabnem omrežju Facebook.

Vse se je začelo zdaj že davnega leta 2013. Štirje prijatelji so si med seboj začeli izmenjevati zgodbe, velikokrat izmišljene, o nekdanjih in aktivnih nogometaših. Ker niso želeli s svojo vsebino mučiti drugih ljudi s svojih privatnih profilov na družbenih omrežjih, se je ustanovitelj Ivan Miljković odločil, da bo odprl javno Facebook stran in jo poimenoval Nogometne ikone. Začeli so s slikami starejših, "pozabljenih", igralcev in nogometnih asov iz celega sveta. Ker Ivan ni želel biti sam v tem, je v svet ikon priključil najboljšega prijatelja Duja Meštrovića. Pozneje sta se jima pridružila še znanca Hrvoje Brajković in Milan Žakula, ki pa je z ekipo potem "prekinil pogodbo". Najprej so stran obiskovali in "všečkali" njihovi prijatelji in znanci. Stran se je začela med uporabniki Facebook-a hitro širiti in v letu dni je imela stran več kot deset tisoč sledilcev. O tem fenomenu med

poplavo informacij, s katerimi nas preplavlja medmrežje se je z nami pogovarjal sooblikovalec strani, nekdanji ladjedelec Duje Meštrović iz naselja Kaštel Sučurac, ki se po številu prebivalcev lahko primerja z našo Ajdovščino. .

📍 Kdo je Duje? Povejte nekaj, kar bi radi povedali o sebi.

Duje je v redu oseba, ki se ukvarja z Ikonami in nekaterimi drugimi stranmi. V prostem času, če koga zanima, rad spijem kavo, treniram, hodim k maši in gledam kriminalke. Rad imam dolge sprehode in ko je lep dan, rad lovim metulje.

📍 Kdo je za vas ikona? In kdo je nogometna ikona in zakaj?

Nekatere od "splošnih" ikon, ki mi trenutno pridejo na misel, so Oliver Dragojević, Charlie Sheen, Michael Jordan, Ivano Balić in Ljiljana Nikolovska. Nogometne ikone pa so zame Trifon Ivanov, Zlatan Ibrahimović, Diego Maradona (največji vseh časov), Miki Rapaić, Jaap Stam ... Mislim, da ni potrebe pojasnjevat, ampak tukaj sta dva primera. Zakaj Trifon? Ker je gospod kupil tank in se z njim vozil po rodnem Velikem Trnovem. Zakaj Stam? Ker je izjavil, da bi postal poklicni morilec, če ne bi bil nogometaš.

📍 **Vsekakor zanimivo. In kako se je začela zgodba s stranjo Nogometne ikone? Kako vam je prišlo na misel in ali ste pričakovali takšen odziv nogometnih navdušencev?**

Začelo se je najprej iz ljubezni do nogometa, brez načrtov, povsem spontano in iz nekega, recimo, dolgčasa. Tega seveda nismo pričakovali, ker je Ivan Milković to storil zaradi neke interne potegavščine. Prišli smo do tega, da nas je na koncu spremljalo skupaj kar 250.000 ljudi. V zadnjem mesecu pa je naše objave videlo kar 12 milijonov ljudi, kar je zame čudež.

📍 **In vaša stran je "prišla" tudi v Slovenijo, kjer je hit med tistimi, ki razumejo vaš dalmatinski humor. Kako se dogovorite, kaj bo na strani objavljeno? Kakšen je kriterij in kako veste oziroma ste vedeli, kaj si želijo bralci?**

Lepo je slišati, da smo popularni tudi pri vas. Imamo skupino, kjer se dogovorimo kdaj in kaj bo šlo na splet. No, rekel bi, da ni pravil, objavljamo iz srca in v trenutku navdiha. In ravno to je recept, da je vsebina občinstvu všeč.

📍 **Kakšen načrte imate za naprej? Delati kvize, majice, se promovirati ... ? Kako so nastale slike nekaterih znanih nogometašev z napisom "Tudi jaz spremljam Nogometne ikone"?**

Pred nami je naša knjiga »Nogometni razlogi za razhod (ločitev)«, ki naj bi luč sveta ugledala sredi tega meseca. Tako je. Vse se dogaja vzporedno s temi »stalnimi stvarmi«, tako delamo tudi nekaj novih projektov. Te slike dobimo večinoma od naših dragih sledilcev ali nogometašev iz naših krajev. Mnogi od njih se sami odločijo za to. Veliko nam pomeni, da nam sledi kakšen idol iz otroštva, sledilci pa se tako z nami veselijo vsakega novega uspeha, kar to za nas vsekakor je.

📍 **Kakšna asociacije pa imate na Slovenijo? Kako Dalmatinci gledajo na Slovence?**

Ker na vse gledamo skozi nogomet, so naše prve asociacije na Slovenijo seveda športniki: Cimirotič, Zahovič, Osterc ... Prav tako je Romano (Obilinovič, nekdanji igralec Primorja) velika ikona in mali Dončić tudi ni slab (smeh).

📍 **Kaj svetujete našim bralcem, da bodo nekdaj postali "ikone"?**

Rekel bi jim naj hodijo šolo in naj ne sedijo na hladnem betonu (smeh).

📍 **Povejte mi več o vaši novi knjigi. Kaj ste želeli povedati bralcem in ali lahko pričakujemo še kakšno?**

Nogometnih razlogov za razhod (ločitev) v knjigi je veliko. Razlogi v knjigi so seveda humorni, vsaj mi menimo, da so (smeh). Bralcem s knjigo želimo povedati, da včasih stvari velikokrat niso takšne, kot se zdijo na prvi pogled.

—

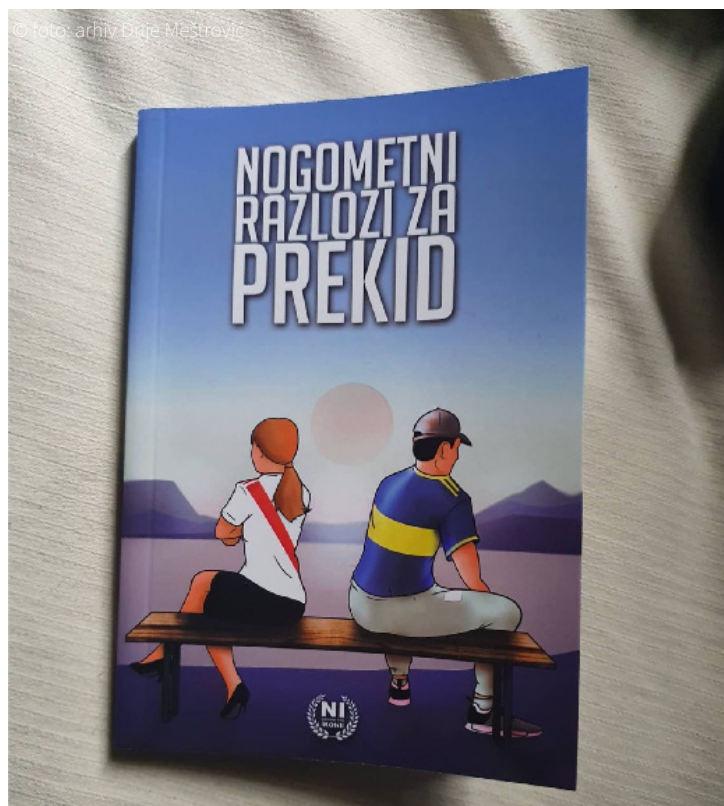
Tako tudi objave na njihovi strani niso takšne kot se zdijo na prvi pogled. Z veliko "nogometne romantike" in humorja slikovito opisujejo dogajanje za sliko, katero objavijo. Opisi so večinoma izmišljene zgodbe, ki so plod bujne domišljije administratorjev strani. Strast, ki jo do nogometa gojijo, jih je pripeljala oziroma njihovo stran do statusa ikone. Veliko nogometnih zanesenjakov z veseljem spremlja vsako njihovo objavo in četudi so opisi pod slikami nemalokrat zelo dolgi, jih bralci z veseljem preberemo.📍

© foto: arhiv Duje Meštrović

© foto: arhiv Duje Meštrović

© foto: arhiv Duje Meštrović

© foto: arhiv Duje Meštrović

© ilustracija: Tea Goljevšček

LEGENDA O STARI BABI

TEKST TEA GOLJEVŠČEK

Skoraj z gotovostjo lahko trdim, da vsi Ajdovci poznamo skalnato vzpetino, ki se dviga nad našo kotlino in jo kličemo Stara Baba. Poznamo jo kot razgledno točko, kamor se mi, dolinci, nemalokrat odpravimo na prijeten sprehod. Skalnati razglednik nam odpira čudovite vedute po naši dolini, ki jo imamo tako radi in iz katere, se kdaj zazdi, ni izhoda, saj se več ali manj skoraj vsi enkrat vrnemo semkaj. Prisotnost te imenitne skalnate čeri v naših življenjih je tako samoumevna, da se skoraj nihče več ne vpraša od kod izvira njeno ime. Spomnim se, da sem kot majhna punčka večkrat sedela na dvorišču, gledala tja gor in v skalah iskala podobo starke ali obraza. Nekaj takega, kot je recimo videti pri Ajdovski deklici ali na pobočju Čavna. Moje naivno oko je zaman drselo po pečevju in brskalo za obrisi kakršnegakoli bitja. Z odraščanjem sem počasi pozabila na skrivnost, ki je vihrala po moji otroški domišljiji in Stara Baba je postala samo ... hja, Stara Baba pač. Pred kratkim, pa sem, po zaslugi sodelavke in prijateljice Eve, ponovno imela priložnost zatopiti se v izvor poimenovanja vzpetine in davno pozabljena uganka je končno dobila svoj epilog. Lik Stare babe, Jage babe ali celo Pehte izhaja iz

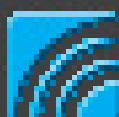
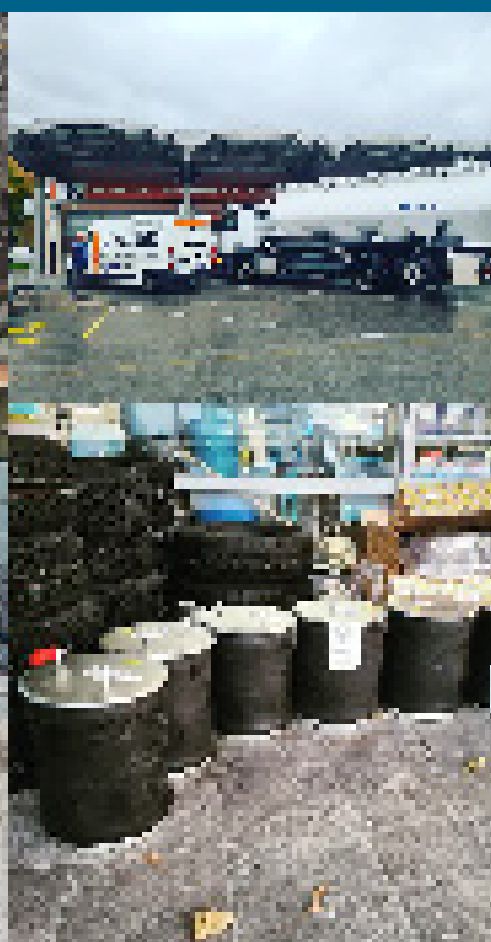
staroslovanskega ustnega izročila in označuje bajeslovno bitje, staro žensko, čarovnico, večno razklano med dobrim in zlim, ki pooseblja smrt, zimo in neurje. Zgodba o naši Stari babi pa kot kaže ne sega tako daleč v zgodovino in gre nekako takole:

V davnih časih (no, ja, okrog leta 1800) se je neko hudo zalo vaško dekle zagledalo v postavnega vojaka. Privlačni in čutni gardist je grulil sladke besede v francoskem jeziku in naj bi teptal našo plodno vipavsko zemljičo v času Napoleona. Mlada zaljubljenca sta se vsak večer skrivoma sestajala na skalni polici nad dolino, nanju pa je v pomladnem mraku s srebrno lučjo svetil daljen in svetel Orion. A vsega lepega je enkrat konec in sosednji Avstrjenci niti slučajno niso imeli posluha za francosko romantiko. S premikom vojske je rajsko krajino zapustil tudi vojak, ki pa klica doline, naj se vrne, ni slišal tako izrazito kot mi, ki smo tu rojeni in rejeni. Nazaj ga ni bilo nikoli več. Dekle je postalo ženska in ta je dolga leta hodila jokati, gor, na pečino, za svojo neuslišano ljubeznijo. Že ostarela se je nekega dne napila in se osamljena vrgla v dolino. V spomin nanjo so domačini začeli ta kraj imenovati Stara Baba. 📍

Najboljša trgovina z avtodeli v mestu

V Bartog Ajdovščina
se izbor delov širi tudi na tovorna vozila!

Z dobrimi cenami, veliko zalogo ter hitro dostavo oskrbujemo naše zadovoljne stranke.

BARTOG
Ajdovščina

VSE NA ENEM MESTU

☎ 05 71 44 871

POH - PET | 8:00 - 18:00
SOB | 8:00 - 12:00

AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO
AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO	AVTO

SUZUKI

Novi Suzuki S-Cross

Srečno 2022!

ombinirana poraba goriva in izpusti CO2 po WLTP merilih: 4,7-6,3 l/100km in 106-142 g/km, emisijska stopnja: EURO6, specifična emisija dušikovih oksidov (NOx): 0,0074-0,0200 g/km, trdi delci: 0,00000-0,00027/lkm, število delcev: 0,7-1,84E11/lkm. Ogljikov dioksid (CO2) je najpomembnejši toplogredni plin, ki povzroča globalno segrevanje. Emisije onesnaževal zunanega zraka iz prometa pomembno prispevajo k poslabšanju kakovosti zunanjega zraka. Prispevajo zlasti k čezmerno povzblanim koncentracijam prizemnega ozona, delcev PM10 in PM2,5 ter dušikovih oksidov. Vse nadaljnje informacije o specifični porabi goriva in specifičnih emisijah CO2 iz novih osebnih vozil najdete v Priložniku o varčni porabi goriva in emisijah CO2, ki ga lahko brezplačno pridobite pri pooblaščenem SUZUKI partnerju in na spletni strani www.suzuki.si.

27 let

Prodaja vozil: 05/33 33 444
 Servis vozil: 05/33 33 440

Leone

★ Najlepše stvari se zgodijo
ko najmanj pričakuješ.

Srečno 2022! ★

pričakuj
nepričakovano

eurospin.si

**Dobrodošli v popolnoma
prenovljen Eurospin v
Ajdovščini.**

Pametni nakup

Vedno skrbimo za kakovost izdelkov in zadovoljstvo kupcev, zato smo za vas popolnoma prenovili trgovino v Ajdovščini ter ponudbo razširili s pekarno in mesnico. Obiščite nas in izberite italijanske izdelke visoke kakovosti po nizkih cenah. Trgovina je odprta vsak dan od ponedeljka do sobota med 8.00 in 20.00 uro.